

<p>ΤΕΤΑΡΤΗ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΝΗΣΤΕΙΩΝ ΟΡΘΟΣ</p> <p>Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. 17-31). Τριαδικά. (Συλλειτουργικό. Σελ. 80-85). Καθίσματα. Κατανυκτικά. (Τοῦ ἤχου). (Συλλειτουργικό. Σελ. 85-116). Τοῦ Τριωδίου:</p> <p>Τῆς ἐγκρατείας τὸν καιρὸν, ἀγιάζων ὁ θεῖος, καὶ πανσεβάσμιος Σταυρός, εἰς προσκύνησιν κεῖται, προσέλθωμεν ἐν συνειδήσει καθαρᾷ, ἀντλήσωμεν ἀγιασμόν καὶ φωτισμόν, καὶ φόβῳ ἐκβοήσωμεν· Σωτήρ ἡμῶν φιάνθρωπε, δόξα τῇ εὐσπλαχνίᾳ σου.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον.</p> <p>Παρισταμένη τῷ Σταυρῷ, ἡ ἀπειρογάμος Μήτηρ, τοῦ ἐξ αὐτῆς ἄνευ σπορᾶς τεχθέντος, ἀνεβόησε· Ρομφαία τὴν καρδίαν μου, διήλθεν ὦ Υἱέ, μὴ φέρουσα κρεμάμενον ἐν ξύλῳ σε ὄραν, ὃν τρέμουσι τὰ σύμπαντα, ὡς Κτίστην καὶ Θεόν· Μακρόθυμε δόξα σοι.</p> <p>Λαμπροφοροῦντες ταῖς ἀρεταῖς προσέλθωμεν, τῆς ἐγκρατείας τὸ καθαρὸν κτησάμενοι, καὶ Σταυρὸν τὸν τίμιον, βοῶντες προσκυνήσωμεν. Ἀγίασον ἡμῶν σὺν ταῖς ψυχαῖς καὶ τὰ σώματα, ἀξιώσον ἡμᾶς, καὶ τοῦ ἀχράντου Πάθους σου, ὁ μόνος Θεὸς ἀπάντων, χαριζόμενος ἡμῖν καὶ τὰ ἐλέη σου.</p> <p>Δόξα...Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον.</p>		<p>ΤΕΤΑΡΤΗ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ ΟΡΘΟΣ</p> <p>Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. Σελ. 17-31). Τριαδικά. (Συλλειτουργικό. Σελ. 80-85). Καθίσματα. Κατανυκτικά. (Τοῦ ἤχου). (Συλλειτουργικό. Σελ. 85-116). Τοῦ Τριωδίου:</p> <p>Ἀγιάζοντας τὸν καιρὸ τῆς ἐγκρατείας ὁ θεῖκός καὶ πανσεβάσμιος Σταυρὸς βρίσκεται μπροστὰ μας γιὰ προσκύνηση· Ἄς πλησιάσουμε μὲ καθαρὴ συνείδηση· Ἄς πάρουμε ἀγιασμό καὶ φωτισμό, καὶ μὲ φόβο ἄς φωνάξουμε· Σωτήρα μας φιάνθρωπε, δόξα στήν εὐσπλαχνία σου.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν ...Σταυροθεοτοκίον.</p> <p>Στέκοντας ἡ Μητέρα σου, πού δέν εἶχε πείρα γάμου κοντὰ στὸν Σταυρό, σοῦ, ὁ ὁποῖος γεννήθηκες ἀπ' αὐτὴν χωρὶς ἄνδρα, φώναξε δυνατὰ· Υἱέ μου, τὴν καρδιά μου τὴν πέρασε σπαθὶ μὴ ὑποφέροντας νὰ βλέπω κρεμασμένο σὲ ξύλο ἐσένα, τὸν ὁποῖο τρέμουν τὰ σύμπαντα, ὡς Κτίστη καὶ Θεό. Μεγαλόψυχε, δόξα σ' ἐσένα.</p> <p>Ντυμένοι λαμπρὰ μὲ τίς ἀρετές, ἔχοντας κατακτήσει τὴν καθαρότητα τῆς ἐγκρατείας, ἄς πλησιάσουμε καὶ ἄς προσκυνήσουμε τὸν Σταυρὸ τὸν Τίμιο φωνάζοντας. Ἀγίασε μαζί μὲ τίς ψυχές καὶ τὰ σώματά μας· Κάνε μας ἀξίους καὶ γιὰ τὸ ἀμόλυντο Πάθος σου, ὁ μόνος Θεὸς τῶν πάντων, χαρίζοντας σ' ἐμᾶς καὶ τὰ ἐλέη σου.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν ... Σταυροθεοτοκίον.</p>
--	--	--

<p>Ὁρῶσά σε Χριστέ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ, νεκρὸν ἐπὶ Σταυροῦ, ἠπλωμένον ἐβόα· Υἱέ μου συνάναρχε, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, τίς ἡ ἄφατος οἰκονομία σου αὐτή, δι' ἧς ἔσωσας, τὸ τῶν ἀχράντων χειρῶν σου, Οἰκτίριμον, πλαστούργημα;</p> <p>ΨΑΛΜΟΣ Ν'. (50). (Συλλειτουργικόν. Σελ. 34-35). «Σῶσον ὁ Θεός...». (Συλλειτουργικόν. Σελ. 36-37). Βιβλικά Ἰωδαί. Ἰδιή Α'. καὶ Β'. Ἀρχὴ καὶ τέλος. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 116-118-124). Ἰιδές'. Γ'. Ἅγιός εἰ Κύριε... (Συλλειτουργ. Σελ. 124-125). Ἰιδές'. Δ'. Ε'. ΣΤ'. Ζ'. Ἀρχὴ καὶ τέλος. (Συλλειτουργ. Σελ. 126-128-130-131-135). Ἰιδή Η'. «Τὸν Κύριον Ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ... ». (Συλλειτουργικόν. Σελ. 135-137). Ἰιδή Θ'. «Ὁ Ζαχαρίας εὐλογεῖ...». (Συλλειτουργικόν. Σελ. 137-138). Κανόνες. Ἰιδή Α'. Β'. Τοῦ Μηναίου. Ἰιδή Γ'. Τοῦ Τριωδίου. Τὸ Εὐλὸν τὸ ἅγιον, ἐν ᾧ Χριστὸς ἐξεπέτασε, παλάμας τροπούμενος, τὰς ἐναντίας ἀρχάς, προσκυνήσωμεν, νηστεία φαίδρυνθέντες, εἰς δόξαν καὶ αἴνεσιν, τοῦ Παντοκράτορος. Ὁρᾶται προκείμενος, ἁγιασμὸν παρεχόμενος,</p>		<p>Βλέποντάς σε, Χριστέ, ἡ Παναμόλυντη Μητέρα σου ἀπλωμένο ἐπάνω στό Σταυρὸ φώναζε· Υἱέ μου, πού δέν ἔχεις ἀρχὴ μαζί μέ τόν Πατέρα καὶ τό Ἅγιο Πνεῦμα, ποιά εἶναι αὐτή ἡ ἀνέκφραστη οἰκονομία σου (φροντίδα γιά τή σωτηρία μας), μέ τήν ὁποία ἔσωσες τό πλάσμα τῶν ἀγνῶν χειρῶν σου, Εὐσπλαχνε;</p> <p>Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Συλλειτουργικό. Σελ. 34-35). «Σῶσον ὁ Θεός...». (Συλλειτουργικό. Σελ. 36-37). Βιβλικές Ἰιδές. Ἰιδή Α'. Β'. Ἀρχὴ καὶ τέλος. (Συλλειτουργικό. Σελ. 116-218 124). Ἰιδή Γ'. «Ἅγιος εἶ, Κύριε. . . » (Συλλειτουργικό. Σελ. 124-125). Ἰιδές Δ'. Ε'. ΣΤ'. καὶ Ζ'. Ἀρχὴ καὶ τέλος. (Συλλειτουργικό. Σελ. 126-128-130-131-135). Ἰιδή Η'. «Τὸν Κύριον Ὑμνεῖτε τὰ ἔργα...». (Συλλειτουργικό. Σελ. 135-137). Ἰιδή Θ'. «Ὁ Ζαχαρίας εὐλογεῖ παιδός...». (Συλλειτουργικό. Σελ. 137-138). Κανόνες. Ἰιδή Α'. Β'. Τοῦ Μηναίου. Ἰιδή Γ'. Τοῦ Τριωδίου. Τό ἅγιο Εὐλό, ἐπάνω στό ὁποῖο ὁ Χριστὸς ἀπλωσε τίς παλάμες τρέποντας σέ φυγὴ τίς ἐνάντιες ἐξουσίες, ἄς τό προσκυνήσουμε, ἀφοῦ γίνουμε λαμπροί μέ τή νη- στεία πρὸς δόξαν καὶ ὕμνο τοῦ Παντοκράτορα Θεοῦ. Φαίνεται τοποθετημένος μπροστά μας δίνοντάς μας</p>
--	--	--

Σταυρός ὁ σωτήριος, τούτῳ προσέλθωμεν,
καθαγνίσαντες, καὶ σῶμα καὶ καρδίαν, καὶ
ἀπαρυσώμεθα, χάριν σωτήριον.

Πυρὶ με καθάρισον, τῶν ἐντολῶν σου
φιλάνθρωπε, καὶ σοῦ τὰ σωτηρία, δίδου
Παθήματα, νῦν θεάσασθαι, καὶ πόθῳ
προσκυνησαι, Σταυρῷ τειχιζόμενον, καὶ
συντηρούμενον.

Σταυροθεοτοκίον.

Ἀνάρτησιν βλέπουσα, τὴν ἐν Σταυρῷ σου
Φιλάνθρωπε, ὠλόλυξε κρᾶζουσα, ἢ σὲ κηύσασα.
Πῶς κατάκριτος, ὁ μέλλων πάντα κρίναι, ὁρᾶται
κρεμᾶμενος, δόξης ὁ Κύριος;

Ωιδὴ Γ'. Τοῦ Τριωδίου.

Νηστείας ἐν ὕδατι καρδίας, ῥυφθέντες τὸ
ξύλον τοῦ Σταυροῦ, πιστῶς περιπτυξώμεθα, ἐν ᾧ
Χριστὸς σταυρούμενος, ὕδωρ ἡμῖν ἐπήγαγεν, ὡς
εὐεργέτης, ἀφέσεως.

Σταυροῦ τῷ ἰστίῳ πτερωθέντες, τὸν πλοῦν
τὸν σωτήριον ἰδοῦ, νηστείας ἐκμεσάσαντες,
Μεσσία Ἰησοῦ ὁ Θεός, δι' οὗ ἡμᾶς τοῦ Πάθους σου
πρὸς τὸν λιμένα ἐγκαθόρμισον.

Ἐτύπου Μωσῆς σε ἐν τῷ ὄρει, ἐθνῶν εἰς
ἀναίρεσιν Σταυρέ, ἡμεῖς δὲ ἐκτυποῦμέν σε,
καρδία καθορῶντές σε, καὶ προσκυνοῦντες
τρέπομεν, ἐχθροὺς ἀσάρκους τῇ δυνάμει σου.

Σταυροθεοτοκίον.

Βουλῆσει σου ἄνθρωπος ἐγένου, Θεὸς ὢν, καὶ

ἀγιασμό ὁ Σταυρός πού δίνει σωτηρία· Αὐτόν ἄς πλη-
σιάσουμε, ἀφοῦ καθάρισουμε καὶ τό σῶμα καὶ τὴν καρ-
διά, καὶ ἄς λάβουμε χάρη σωτηριώδη.

Καθάρισέ με μέ τὴ φωτιά τῶν ἐντολῶν σου, φιλάν-
θρωπε, καὶ ἐπίτρεψέ με, νά δῶ τώρα καὶ νά προσκυνήσω
τά σωτηριώδη σου Παθήματα φρουρούμενος καὶ συντη-
ρούμενος ἀπό τόν Σταυρό.

Σταυροθεοτοκίον.

Βλέποντας ὅτι σέ κρέμασαν στόν Σταυρό σου, Φι-
λάνθρωπε, αὐτὴ πού σέ γέννησε θρηνοῦσε κρᾶζοντας·
Πῶς παρουσιάζεται σάν κατάδικος κρεμασμένος, Αὐτός
πού πρόκειται νά κρίνει τά πάντα, ὁ Κύριος τῆς δόξας;

Ωιδὴ Γ'. Τοῦ Τριωδίου.

Καθαρισμένοι στίς καρδιές μέ τό νερό τῆς νηστείας
ἄς ἀγκαλιάσουμε μέ πίστη τό ξύλο τοῦ Σταυροῦ· Ἐπάνω
στό ὁ ὁποῖο σταυρωμένος ὁ Χριστός πήγαγε γιά μᾶς ὡς
εὐεργέτης νερό συγχωρήσεως.

Ἀναπτρωμένοι (βάζοντας φτερά) μέ τά πανιά τοῦ
Σταυροῦ, νά, περάσαμε τό μισό σωτήριο ταξίδι τῆς νη-
στείας, Μεσσία Ἰησοῦ Θεέ μας· Μέ αὐτόν ὁδήγησέ μας
στό λιμάνι τοῦ Πάθους σου.

Σέ σχηματίζε ὁ Μωσῆς στό ὄρος γιά τὴν κατατρό-
πωση τῶν ἐθνῶν, Σταυρέ· Ἐμεῖς ὅμως βλέποντάς σε σέ
σχηματίζουμε (σέ χαράζουμε) στήν καρδιά μας, καὶ
προσκυνώντας σε τρέπουμε σέ φυγὴ τούς πνευματικούς
ἐχθρούς μας μέ τὴ δυνάμη σου.

Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ Μητέρα πού σ' ἐγέννησε ἔλεγε· Μέ τὴ θέλησή

πάντων Ποιητής, καὶ νῦν Σταυρῷ κρεμάμενον, σὲ καθορῶ Γιέ μου Χριστέ, ἢ σὲ τεκοῦσα ἔλεγε, καὶ τὴν καρδίαν τιτρώσκομαι.

Τριῶδιον.

Κύριος ὢν πάντων, καὶ κτίστης Θεός, μέσον γῆς ἐπὶ Σταυροῦ ὑψώθης, πρὸς σεαυτὸν ἀνυψῶν, τὴν πεσοῦσαν ἀνθρώπων οὐσίαν, κακίστη τοῦ ἐχθροῦ συμβουλία· ὅθεν σε πιστῶς δοξάζομεν, τῷ πάθει στερεούμενοι.

Καθάραντες αἰσθήσεις νηστείας φωτί, τοῦ Σταυροῦ ταῖς νοηταῖς ἀκτίσι, πλουσιωτάτως πιστοὶ ἀύγασθῶμεν, καὶ τοῦτον εὐλαβῶς, προκείμενον σήμερον ὀρῶντες, χεῖλεσιν ἀγνοῖς καὶ στόμασι, καὶ καρδία προσκυνήσωμεν.

Τόπον οὗ ἔστησαν οἱ πόδες Χριστοῦ, προσκυνήσωμεν Σταυρὸν τὸν θεῖον, πέτρα Θεοῦ ἐντολῶν στηριχθῆναι τοὺς πόδας αἰτοῦντες ψυχῆς ἡμῶν, καὶ κατευθυνθῆναι, ταύτης διαβήματα ὁδόν, εἰς εἰρήνης θεία χάριτι.

Θεοτοκίον.

Κόρης ἐξ ἀνάνδρου, Χριστέ, προῆλθες, προσλαβόμενος ἐκ ταύτης σάρκα, ἔνουν καὶ ἔμψυχον, καὶ Σταυρῷ σου ἐχθρὸν ἀφανίσας, φθαρεῖσαν τῶν βροτῶν τὴν οὐσίαν, πάλιν ἀνεκαίνισας· διὸ δοξάζει τὴν εὐσπλαχνίαν σου.

Ἔτερον Τριῶδιον.

Κροτήσατε ἅπαντα ὕμνοις τὰ πέρατα, καθορῶντα προσκυνούμενον τὸ Ξύλον ἐν ᾧ Χριστὸς ἀπεκρεμάσθη, καὶ διάβολος

σου ἔγινες ἄνθρωπος, ἐνῷ εἶσαι Θεός καὶ Ποιητής τῶν πάντων, καὶ τώρα σὲ βλέπω κρεμασμένο σὲ Σταυρό, Χριστέ Γιέ μου, καὶ πληγώνομαι στὴν καρδιά.

Τριῶδιο.

Ἐνῷ εἶσαι Κύριος τῶν πάντων καὶ Θεός Δημιουργός, στή μέση τῆς γῆς ἀνυψώθηκες σὲ Σταυρό ὑψώνοντας πρὸς τὸν ἑαυτό σου τὴ φύση τῶν ἀνθρώπων, πού ἔπεσε ἀπὸ πολὺ κακὴ συμβουλή τοῦ ἐχθροῦ· Γι' αὐτὸ μέ πιστὴ σὲ δοξάζουμε στερεωμένοι στό Πάθος σου.

Αφοῦ καθάρισουμε τίς αἰσθήσεις μέ τό φῶς τῆς νηστείας, ἄς φωτισθοῦμε πλουσιώτατα, πιστοί, μέ τοῦ Σταυροῦ τίς πνευματικές ἀκτίνες· Καί βλέποντάς τον σήμερα μέ εὐλάβεια, νά βρίσκεται μπροστά μας, ἄς τόν προσκυνήσωμε μέ χεῖλη ἀγνά καὶ στόματα καὶ καρδιά.

Ἄς προσκυνήσωμε τόν τόπο, ὅπου στάθηκαν τὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ, τό θεϊκό Σταυρό, ζητώντας νά στηριχθοῦν στὴν πέτρα τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ τὰ πόδια τῆς ψυχῆς μας, καὶ νά κατευθυνθοῦν τὰ βήματά της στό δρόμο τῆς εἰρήνης μέ τὴ θεία χάρι.

Θεοτοκίον.

Χριστέ, προῆλθες ἀπὸ Κόρη χωρὶς ἄνδρα παίροντας ἀπ αὐτήν σάρκα μέ νοῦ καὶ ψυχῆ· Καί ἀφοῦ ἐξαφάνισες τὸν ἐχθρό μέ τὸν Σταυρό σου, ἀνακαίνισες πάλι τὴ φύση τῶν ἀνθρώπων πού εἶχε φθαρεῖ· Γι' αὐτὸ δοξάζει τὴν εὐσπλαχνία σου.

Ἄλλο Τριῶδιο.

Χειροκροτήστε μέ ὕμνους ὅλα τὰ πέρατα βλέποντας νά προσκυνεῖται τό Ξύλο, ἐπάνω στό ὁποῖο κραμάσθηκε ὁ Χριστὸς καὶ τραυματίσθηκε ὁ διάβολος.

<p>ἐτραυματίσθη.</p> <p>Προτίθεται σήμερον ὁ ζωηφόρος· χαρᾶ, δεῦτε προσκυνήσωμεν σὺν φόβῳ, τὸν τοῦ Κυρίου τίμιον Σταυρόν, ἵνα λάβωμεν ἅγιον Πνεῦμα.</p> <p>Δόξα...</p> <p>Τρισάκτινε Ἥλιε, τρισσοκλεέστατον φῶς, Θεὲ Πάτερ Υἱέ, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, ἡ ἀναρχος φύσις καὶ δόξα, τοὺς ὑμνοῦντάς σε ῥῦσαι κινδύνων.</p> <p>Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.</p> <p>Ἦμνοῦσί σε τάξεις Ἀγγέλων εὐλογημένη, Θεοτόκε, πανύμνητε καὶ Παρθένε, μεθ' ὧν σε νῦν γένος ἀνθρώπων, ὡς ἀνύμφευτον δοξολογοῦμεν.</p> <p>Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.</p> <p>Ἐρχόμενος ἄψασθαι σοῦ ζωηφόρε Σταυρέ, φρίττω γλῶσσαν καὶ διάνοιαν, προβλέπων, ὅτι ἐν σοὶ κατεκενώθη, τοῦ Κυρίου μου τὸ θεῖον Αἷμα.</p> <p>Ὁ Εἰσμός.</p> <p>«Στερέωσον Κύριε τὴν Ἐκκλησίαν σου, ἣν ἐκτήσω τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου· ἐν αὐτῷ γὰρ τὸν ἐχθρὸν ἐθριάμβευσας, καὶ ἐφώτισας τὴν οἰκουμένην».</p> <p>Μικρά Συναπτή. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 37-38).</p> <p>Καθίσματα.</p> <p>Σήμερον τὸ προφητικὸν πεπλήρωται λόγιον· ἰδοὺ γὰρ προσκυνοῦμεν, εἰς τὸν τόπον, οὗ</p>		<p>Βρίσκεται μπροστά μας σήμερα ὁ Σταυρὸς πού φέρνει ζωή· Μὲ χαρὰ μαζί καὶ φόβο ἄς προσκυνήσουμε τὸν Τίμιον Σταυρὸ τοῦ Κυρίου, γιὰ νὰ λάβουμε Ἅγιο Πνεῦμα.</p> <p>Δόξα...</p> <p>Ἥλιε μὲ τίς τριπλὲς ἀκτίνες, τρεῖς φορές δοξασμένο φῶς, Θεέ, Πατέρα, Υἱέ καὶ Ἅγιο Πνεῦμα, ἡ Φύση καὶ δόξα χωρὶς ἀρχή, γλύτωσε ἀπὸ τοὺς κινδύνους αὐτοὺς πού σέ ὑμνοῦν.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίο.</p> <p>Σέ ὑμνοῦν τὰ τάγματα τῶν Ἀγγέλων, εὐλογημένη Θεοτόκε, πανύμνητη καὶ Παρθένε· μαζί μὲ αὐτὰ τώρα τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων σέ δοξολογοῦμε ὡς ἀνύπανδρη Παρθένο.</p> <p>Δόξα σ' ἐσένα, Θεέ μας, δόξα σ' ἐσένα.</p> <p>Καθὼς ἐρχομαι νὰ ἀγγίξω ἐσένα, Σταυρέ πού φέρνεις ζωή, φρίττω καὶ στή γλῶσσα καὶ στό νοῦ γνωρίζοντας ὅτι ἐπάνω σου χύθηκε τὸ θεϊκὸ αἷμα τοῦ Κυρίου μου.</p> <p>Ὁ Εἰσμός.</p> <p>Στερέωσε, Κύριε, τὴν Ἐκκλησία σου, πού ἔκανες δική σου, μὲ τὴ δύναμη τοῦ Σταυροῦ σου· Γιατί μὲ αὐτόν νίκησες θριαμβευτικά τὸν ἐχθρὸ καὶ φώτισες τὴν οἰκουμένην.</p> <p>Μικρὴ Συναπτή. (Συλλειτουργικό. Σελ. 37-38).</p> <p>Καθίσματα.</p> <p>Σήμερα ἐκπληρώθηκε ὁ προφητικὸς λόγος· Γιατί νὰ, προσκυνοῦμε στὸν τόπο πού στάθηκαν τὰ πόδια σου,</p>
--	--	--

ἔστησαν οἱ πόδες σου Κύριε, καὶ ξύλου σωτηρίας γευσάμενοι, τῶν ἐξ ἁμαρτίας παθῶν, ἐλευθερίας ἐτύχομεν, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, μόνε φιλάνθρωπε.

Δόξα...

Ὁ Σταυρός σου Κύριε ἡγίασται· ἐν αὐτῷ γὰρ γίνονται ἰάματα, τοῖς ἀσθενοῦσιν ἐν ἁμαρτίαις, δι' αὐτοῦ σοι προσπίπτομεν· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ νῦν ...Θεοτοκίον.

Μόνον ἐπάγη τὸ ξύλον Χριστὲ τοῦ Σταυροῦ σου, τὰ θεμέλια ἐσαλεύθησαν τοῦ θανάτου Κύριε· ὄν γὰρ κατέπιε πόθῳ ὁ Ἄϊδης, ἀπέλυσε τρόμῳ, ἔδειξας ἡμῖν τὸ σωτήριόν σου Ἅγιε, καὶ δοξολογοῦμέν σε, Υἱὲ Θεοῦ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ωιδὴ Δ'. Τοῦ Τριωδίου.

Αἰνιττόμενος τὸν τύπον, τοῦ Σταυροῦ χεῖρας ἔτεινεν, ἐναλλάξ ἐγγόνις, πάλαι Ἰακώβ ὁ αἰδίμος, ἐπευλογῶν καὶ σημαίνων τὴν σωτήριον, εὐλογίαν πάντας, ἐφ' ἡμᾶς διαβαίνουσιν.

Συντηρούμενοι σφραγίδι, τοῦ Σταυροῦ καὶ προκείμενον, ἐν ἀγαλλιάσει, πνεύματος αὐτὸν ἀσπαζόμενοι, πρὸς τὰ σωτήρια Πάθη ἐπειχθειήμεν, τὰ ὀλέθρια, πάθη σαρκὸς θανατώσαντες.

Τὸ σωτήριόν σε ὄπλον, τὸ ἀήττητον τρόπαιον, τὸ χαρᾶς σημεῖον, θάνατος δι' οὗ τεθανάτωται, περιπτυσσόμεθα δόξῃ κλειζόμενοι,

Κύριε· Καὶ ἀφοῦ γευθήκαμε τὸ ξύλο τῆς σωτηρίας, ἐπιτύχαμε τὴ σωτηρία ἀπὸ τὰ πάθη τῆς ἁμαρτίας, μέ τίς πρεσβεῖες τῆς Θεοτόκου, μόνε Φιλάνθρωπε.

Δόξα...

Ὁ Σταυρός σου, Κύριε, εἶναι ἁγιασμένος· Γιατί μέ αὐτόν γίνονται θεραπείες σ' αὐτούς πού εἶναι ἀσθενεῖς μέσα σέ ἁμαρτίες· Δι' αὐτοῦ προσπέφτουμε μπροστά σου· Ἐλέησέ μας.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Μόλις καρφώθηκε τὸ ξύλο τοῦ Σταυροῦ σου, τὰ θεμέλια τοῦ θανάτου ἐσαλεύθησαν, Κύριε· Διότι Αὐτόν πού κατάπιε μέ πόθο ὁ ἄδης τὸν ἄφησε μέ τρόμο. Ἐδειξες σ' ἐμᾶς τὴ σωτηρία σου, Ἅγιε, καὶ σέ δοξολογοῦμε, Υἱέ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησέ μας.

Ωιδὴ Δ'. Τοῦ Τριωδίου.

Ὑποδεικνύοντας αἰνιγματωδῶς τὸν τύπο τοῦ Σταυροῦ παλαιὰ ὁ ξακουστός Ἰακώβ ἀπλωσε τὰ χέρια σταυρωτά στὰ ἐγγόνια του εὐλογώντας τα καὶ ἐπισημαίνοντας, ὅτι ἡ σωτηριώδης εὐλογία διαβαίνει σέ ὅλους ἐμᾶς.

Προστατευόμενοι ἀπὸ τὴ σφραγίδα τοῦ Σταυροῦ, καὶ καθὼς τὸν ἀσπαζόμεστε, ὅπως εἶναι μπροστά μας, ἅς προχωρήσουμε βιαστικά πρὸς τὰ σωτήρια Πάθη θανατώνοντας τὰ ὀλέθρια πάθη τῆς σάρκας.

Ἐσένα τὸ σωτήριο ὄπλο, τὸ ἀήττητο μνημεῖο τῆς νίκης, τὸ σύμβολο τῆς χαρᾶς, μέ τὸ ὅποιο θανατώθηκε ὁ θάνατος, ἐσένα ἀγκαλιάζουμε, Σταυρέ πανσεβάσμιε,

τοῦ ἐν σοὶ προσπαγέντος, Σταυρὲ πανσεβάσμιε.

Σταυροθεοτοκίον.

Ὁρατός μοι καθωράθης, ὁ Ἀγγέλοις ἀπρόσιτος, Ἰησοῦ Υἱέ μου, σάρκα ἐξ ἐμοῦ δανεισάμενος, καὶ νῦν ὀρῶσά σε ξύλω καθηλούμενον, ἐποδύρομαι, ἢ τοῦ Χριστοῦ Μήτηρ ἔλεγε.

Ὡιδὴ Ε'. Τοῦ Τριωδίου.

Νεκρὸς ἐχηρημάτισας, ἐπὶ Σταυροῦ ἠλούμενος, πάντων ἡ ζωὴ καὶ σωτηρία. Τοῦτον οὖν δίδου, κεκαθαρμένη ψυχῇ, Σῶτερ, περιπτύξασθαι, καὶ σοῦ, Πάθη τὰ σωτήρια, κατιδεῖν ἀγαλλόμενοι.

Παρίστανται τάξεις σοι, τῶν Ἀσωμάτων τρέμουσαι, Ξύλον ζωοδώρητον· ἐν σοὶ γάρ, τίμιον Αἷμα Χριστὸς ἐξέχεε, λύθρον ἀναστέλλων ἐναγές, δαίμοσι φερόμενον, ἐπ' ὀλέθρῳ τοῦ πλάσματος.

Ρομφαία πληγέντα με, τοῦ δυσμενοῦς ἰατρευσον, Αἷματί σου Λόγε καὶ τῇ λόγχῃ, ἀμαρτιῶν μου τάχος διάρρηξον, Σῶτερ τὸ χειρόγραφον βοῶ, βίβλω καταγράφων με, σωζομένων ὡς εὐσπλαγχνος.

Σταυροθεοτοκίον.

Ὁ βότρυς ὁ πέπειρος, πῶς ἐπὶ ξύλου κρέμασαι; Ἦλιε τῆς δόξης πῶς ἐπήρθης, φέγγος ἡλίου, σκοτίζων πάθει σου. Σῶτερ ἢ τεκοῦσά σε,

παίροντας δόξα ἀπὸ τῆς δόξης Ἐκείνου πού καρφώθηκε σ' ἐσένα.

Σταυροθεοτοκίον.

Μοῦ φάνηκες ὀρατός, Ἰησοῦ Υἱέ μου, δανειζόμενος σάρκα ἀπὸ μένα, Ἐσύ πού εἶσαι ἀπλησίαστος καὶ ἀπὸ τοὺς Ἀγγέλους· Τώρα ὁμως βλέποντάς σε νά καρφώνεσαι σέ ξύλο θρηνηῶ γοερά, ἔλεγε ἡ Μητέρα τοῦ Χριστοῦ.

Ὡιδὴ Ε'. Τοῦ Τριωδίου.

Ἐπῆρξες νεκρὸς καρφωμένος ἐπάνω στὸν Σταυρὸ Ἐσύ πού εἶσαι ἡ ζωὴ καὶ ἡ σωτηρία τῶν πάντων· αὐτὸν λοιπὸν ἐπίτρεψέ μας, Σωτήρα, μέ καθαρισμένη τὴν ψυχὴ νά τὸν ἀγκαλιάσουμε, καὶ μέ ἀγαλλίαση νά δοῦμε τὰ σωτήρια Πάθη σου.

Στέκονται κοντά σου τὰ τάγματα τῶν Ἀσωμάτων τρέμοντας, ὦ Ξύλο πού δωρίζεις ζωὴ, γιατί ἐπάνω σ' ἐσένα ἔχυσε τό τίμιον Αἷμα τοῦ ὁ Χριστὸς ἐξουδετερώνοντας τὸ ἀκάθαρτο ρεῦμα πού φέρνουν οἱ δαίμονες γιὰ τὸν ὀλεθρο τοῦ πλάσματος, τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐμένα πού πληγώθηκα ἀπὸ τό σπαθὶ τοῦ ἐχθροῦ, θεράπευσέ με, Λόγε τοῦ Θεοῦ μέ τό Αἷμα σου, καὶ μέ τῇ λόγχῃ σχίσε γρήγορα τό γραμματίο τῶν ἀμαρτιῶν μου, φωνάζω Σωτήρα μου, καταγράφοντάς με στό βιβλίον τῶν σωζομένων, ὡς εὐσπλαγχνος.

Σταυροθεοτοκίον.

Ἐσύ τό ὄριμο σταφύλι πῶς εἶσαι κρεμασμένος ἐπάνω σέ ξύλο; Ἦλιε τῆς δόξας, πῶς ὑψώθηκες σκοτίζοντας τό φῶς τοῦ ἡλίου μέ τό Πάθος σου; Ἐτσι φώναζε

<p>Αμνάς, πάλαι ἀνεβόα σοι, μητρικῶς ὀλολύζουσα.</p> <p>Ωιδή ΣΤ'. Τοῦ Τριωδίου.</p> <p>Συνέσεισας, τὸ τοῦ Ἴδου πηγνύμενος οἶκημα, τοῖς πιστοῖς δέ, ἀδιάσειστον ἔρεισμα γέγονας, καὶ βεβαία σκέπη, τοῦ Κυρίου Σταυρὲ πανσεβάσμιε.</p> <p>Κατάκαρποι, ἀρεταῖς γεγονότες τρυγήσωμεν, θείου Ξύλου, ζωφόρους καρπούς, οὓς ἐβλάστησεν, ἀπλωθεὶς ἐν τούτῳ, Ἰησοῦς ἡ κατάκαρπος ἄμπελος.</p> <p>Ἵμνουμέν σου, Ἰησοῦ τὴν πολλὴν ἀγαθότητα, προσκυνοῦντες, τὸν Σταυρόν σου τὴν λόγχην, τὸν κάλαμον· δι' αὐτῶν γὰρ εἶλες, τὸ τῆς ἔχθρας Οἰκτίριμον μεσότοιχον.</p> <p>Σταυροθεοτοκίον.</p> <p>Ναμάτων σε, ποταμὸν ζωηροῦν ἐκύησεν, ἡ Παρθένος, ὡς πηγὴ τῆς ἡμῶν ἀναπλάσεως, τὸν Σταυρῷ ταθέντα, καὶ κρουνοὺς σωτηρίας πηγάσαντα.</p> <p>Ὁ Εἰρμός.</p> <p>«Ἐβόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον, ὁ Προφήτης, Ἰωνᾶς ἐν τῷ κήτει δεόμενος. Ἐκ φθορᾶς με ῥῦσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν δυνάμεων».</p> <p>Μικρὰ Συναπτὴ. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 38). Κοντάκιον.</p>		<p>παλαιά, Σωτήρα, ἢ Αμνάς (ἢ προβατίνα), πού σ' ἐγέννησε, θρηνώντας γοερά ὡς Μητέρα.</p> <p>Ωιδή ΣΤ'. Τοῦ Τριωδίου.</p> <p>Συγκλόμισες τὴν κατοικία τοῦ ἄδη, ὅταν καρφώνουσιν στή γῆ, ἀλλὰ ἐγίνες γιὰ τοὺς πιστοὺς ἀκλόνητο στήριγμα καὶ σίγουρη σκέπη, Σταυρὲ τοῦ Κυρίου Πανσεβάσμιε.</p> <p>Ἀφοῦ γίνουμε γεμᾶτοι καρπούς μέ τίς ἀρετές, ἄς τρυγήσομεν τοὺς καρπούς τοῦ θεϊκοῦ ξύλου, πού φέρνουν ζωή, τοὺς ὁποίους ἔκανε νά βλαστήσουν ὁ Ἰησοῦς, τό κατάκαρπο κλημα, ἀφοῦ ἀπλώθηκε ἐπάνω του (ἐπάνω στό Σταυρό).</p> <p>Ἵμνοῦμε, Ἰησοῦ μου, τὴν πολλή σου ἀγαθότητα προσκυνώντας τό Σταυρό σου, τὴ λόγχη, τό καλάμι· Γιατί μέ αὐτὰ γκρέμισες τὸν τοῖχο τῆς ἔχθρας μεταξύ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων.</p> <p>Σταυροθεοτοκίον.</p> <p>Σάν ποταμὸ ρευμάτων πού ρέουν (κάνουν νά τρέχει) ζωή, γέννησε ἡ Παρθένος ὡς πηγὴ τῆς ἀναδημιουργίας μας, Αὐτόν πού ἀπλώθηκε στό Σταυρό κι ἐπήγασε βρύσες σωτηρίας.</p> <p>Ὁ Εἰρμός.</p> <p>Ἐφώναξε προεικονίζοντας τὴν τριήμερη ταφὴ ὁ Προφήτης Ἰωνᾶς προσευχόμενος μέσα στό κῆτος· Γλύτωσέ με ἀπὸ τῆ φθορά, Ἰησοῦ Βασιλιά τῶν Δυνάμεων.</p> <p>Μικρὴ Συναπτὴ. (Συλλειτουργικό. Σελ. 38). Κοντάκιον.</p>
--	--	--

<p>Οὐκ ἔτι φλογίνη ῥομφαία φυλάττει τὴν πύλην τῆς Ἐδέμ· αὐτὴ γὰρ ἐπῆλθε παράδοξος σβέσις τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ, θανάτου τὸ κέντρον, καὶ Ἄιδου τὸ νίκος ἐλήλαται, ἐπέστης δὲ Σωτῆρ μου βοῶν τοῖς ἐν Ἄϊδη. Εἰσάγεσθε πάλιν εἰς τὸν Παράδεισον.</p> <p>Οἶκος.</p> <p>Τρεῖς σταυροὺς ἐπήξατο ἐν Γολγοθᾶ ὁ Πιλᾶτος, δύο τοῖς ληστεύσασιν, καὶ ἓνα τοῦ Ζωοδότου, ὃν εἶδεν ὁ Ἄϊδης, καὶ εἶπε τοῖς κάτω· ὦ λειτουργοὶ μου καὶ δυνάμεις μου τίς ὁ ἐμπήξας ἦλον τῇ καρδίᾳ μου, ξυλίνῃ με λόγχῃ ἐκέντησεν ἄφνω καὶ διαρρήσομαι, τὰ ἔνδον μου πονῶ, τὴν κοιλίαν μου ἀλγῶ, τὰ αἰσθητήριά μου· μαιμάσσει τὸ πνεῦμά μου, καὶ ἀναγκάζομαι ἐξερεύξασθαι τὸν Ἀδάμ καὶ τοὺς ἐξ Ἀδάμ, ξύλω δοθέντας μοι· ξύλον γὰρ τούτους εἰσάγει πάλιν εἰς τὸν Παράδεισον.</p> <p>Συναξάριον). (Τοῦ Μηναιίου). Ὡιδὴ Ζ'. Τοῦ Τριωδίου.</p> <p>Ἡ ἀξίνη, Ἐλισσαῖος ἦν ἀνείλετο, ἐξ Ἰορδάνου Χριστέ, Σταυρὸν ἐδήλου, δι' οὗ, βυθοῦ ματαιότητος, ἔθνη ἀνείλκυσας, ἀναμέλποντα· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.</p> <p>Συναγάλλονται, τῇ γῆ τὰ ἐπουράνια, τῇ προσκυνήσει σου Σταυρέ· καὶ γὰρ διὰ σοῦ,</p>		<p>Δέν φυλάγει πλέον ἢ φλογίνη ρομφαία (τὸ πύρινο σπαθί) τὴν πύλην τοῦ παραδείσου, γιατί ἦλθε σ' αὐτὴν ὡς παράδοξη ἐξουδετέρωση τὸ ξύλο τοῦ Σταυροῦ· Τὸ κεντρί τοῦ θανάτου καὶ ἡ νίκη (ἢ δύναμη) τοῦ ἄδη ἀπομακρύνθηκε· Καὶ παρουσιάσθηκαν, Σωτῆρα μου, στοὺς εὐρισκομένους στὸν ἄδη φωνάζοντας· Μπῆτε πάλι στὸν παράδεισο.</p> <p>Οἶκος.</p> <p>Τρεῖς σταυροὺς ἐμπηξε στὸν Γολγοθᾶ ὁ Πιλᾶτος, δύο γιὰ τοὺς ληστές καὶ ἓναν γιὰ τὸν Ζωοδότη· Τὸν ὁποῖον εἶδε ὁ ἄδης καὶ εἶπε σ' αὐτοὺς πού ἦταν κάτω· ὦ ὑπηρέτες καὶ δυνάμεις μου, ποιὸς εἶναι Αὐτός πού ἐμπηξε καρφί στὴν καρδιά μου; Μὲ κέντησε ξαφνικά μὲ ξυλινὴ λόγχη καὶ σχίζομαι· Στὸ ἐσωτερικό μου πονῶ, στὴν κοιλία μου ὑποφέρω, σέ ὅλες τίς αἰσθήσεις μου· Εἶναι σέ ταραχὴ τὸ πνεῦμα μου καὶ ἀναγκάζομαι νὰ βγάλω (νὰ ξεράσω) τὸν Ἀδάμ καὶ τοὺς καταγομένους ἀπὸ τὸν Ἀδάμ, οἱ ὁποῖοι μοῦ παραδόθηκαν μὲ ξύλο (τὸν ἀπαγορευμένο καρπὸ)· Δυστυχῶς γιὰ μένα ξύλο (ὁ Σταυρός) τοὺς εἰσάγει πάλι στὸν παράδεισο.</p> <p>Συναξάριο. (Τοῦ Μηναιίου). Ὡιδὴ Ζ'. Τοῦ Τριωδίου.</p> <p>Ἡ ἀξίνα, τὴν ὁποία ἀνέσυρε κάποτε ὁ Ἐλισσαῖος ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη, δήλωνε τὸ Σταυρὸ, μὲ τὸν ὁποῖο ἀνέσυρες ἀπὸ τὸ βυθὸ τῆς ματιότητος τὰ ἔθνη πού ψάλλουν· Ὁ Κύριος καὶ Θεὸς τῶν πατέρων εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.</p> <p>Αγάλλονται τὰ ἐπουράνια μαζί μὲ τῇ γῆ μὲ τὴν προσκύνησή σου, Σταυρέ· Γιατί μ' ἐσένα, Παντοδύναμε,</p>
--	--	---

Ἀγγέλων ἀνθρώπων τε, ἔνωσις γέγονε,
Παντοδύναμε, ἀναβοώντων· Κύριε, ὁ Θεὸς
εὐλογητὸς εἶ.

Ὡς κυπάρισσον, συμπάθειαν ὡς κέδρον τε,
πίστιν ἠδύπνοον, ὡς πεύκην ἀληθινήν, ἀγάπην
προσφέροντες, τὸν τοῦ Κυρίου Σταυρόν,
προσκυνήσωμεν, τὸν ἐν αὐτῷ δοξάζοντες
Λυτρωτὴν προσηλωθέντα.

Σταυροθεοτοκίον.

Μὴ σαλεύσας, τὰ οὐράνια ἐν μήτρᾳ σου, Θεὸς
ἐσκήνωσε, πόλις Θεοῦ ἐκλεκτή. Σταυρῷ δὲ
κρεμάμενος, Κτίσιν ἐσάλειψεν, ὃν ἰκέτευε, ἐν
ἀσαλεύτῳ πέτρᾳ με, τῇ αὐτοῦ συντηρηθῆναι.

Ὡιδὴ Η'. Τοῦ Τριωδίου.

Ἐξέτεινας χεῖρας ἐπὶ ξύλου, χειρὸς ἀκρατοῦς
λύων ἀμάρτημα, λόγχῃ ἐκεντήθης δέ, ταύτη τὸν
πολέμιον, κατατιτρώσκων Κύριε, χολῆς ἐγεύσω
τε, ἐνήδονον κακίαν ἐξαίρων, ὄξος ἐποτίσθης, ἢ
πάντων εὐφροσύνη.

Νοῖ καθαρῷ καὶ συνειδότη, λαμπρῶς
προσελθόντες προσκυνήσωμεν, πρόκειται τὸ
τίμιον, Εὐλον καὶ σεβάσιμον, δι' οὗ Χριστὸς τὸν
ἄτιμον, ὑπέστη θάνατον, τιμὴν ὑπερτιθεῖς
ἀνωτάτην, τοῖς τῇ παραβάσει, δεινῶς
ἀτιμασθεῖσι.

Εὐλῷ ἀμαρτίας ἐνεκρώθη, καὶ γεύσει τῇ

ἔγινε ἔνωση Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι φωνάζουν, Κύριε Θεέ μας, εἶσια ἄξιος δοξολογίας.

Προσφέροντας σάν κυπαρίσσι τῇ συμπάθεια καὶ
σάν κέδρο τὴν εὐωδιαστή πίστη, σάν πεῦκο τὴν ἀληθινὴ
ἀγάπη, ἃς προσκυνήσουμε τὸ Σταυρὸ τοῦ Κυρίου δοξάζοντας τὸ Λυτρωτὴ πού σταυρώθηκε ἐπάνω σ' αὐτόν.

Σταυροθεοτοκίον.

Χωρὶς νά σαλέψει τὰ οὐράνια κατασκήνωσε ὁ Θεὸς
στή μήτρα σου, ἐκλεκτὴ πόλη τοῦ Θεοῦ Παναγία· Ὄταν
ὅμως κρεμάσθηκε στὸν Σταυρὸ συγκλόνησε τὴν Κτίση·
Αὐτόν ἰκέτευε, νά με κρατήσει στὴ δική του ἀσάλευτη
πέτρα.

Ὡιδὴ Η'. Τοῦ Τριωδίου.

Ἄπλωσες τὰ χεῖρια ἐπάνω στό ξύλο διαλύοντας τὸ
ἀμάρτημα τοῦ χεριοῦ πού δέν εἶχε ἐγκράτεια (τοῦ
Ἀδάμ)· Τραυματίσθηκες μέ λόγχῃ τραυματίζοντας μ'
αὐτὴν τὸν ἐχθρό, Κύριε· Καὶ γεύθηκες χολὴ
ἐξουδετερώνοντας τὴν κακία πού συνοδευόταν ἀπὸ
ἡδονή· Ποτίσθηκες ξύδι, ἐσύ πού εἶσαι ἡ εὐφροσύνη
ὅλων.

Μέ καθαρὸ νοῦ καὶ συνείδηση ἃς ἔλθουμε νά προσκυνήσουμε μέ λαμπρότητα· Μπροστά μας βρίσκεται τὸ τίμιον καὶ σεβάσιμον ξύλο, μέ τὸ ὅποιο ὁ Χριστὸς ὑπέστη τὸν ἀτιμωτικό θάνατο βάζοντας (προσφέροντας) ἀνώτατη τιμὴ, σ' αὐτούς πού ἀτιμάσθηκαν φοβερά μέ τὴν παράβαση.

Μέ τὸ ξύλο τῆς ἀμαρτίας νεκρώθηκα, καὶ μέ τὴν

ἐνηδόνω τεθανάτωμαι, ζώωσόν με Κύριε, ἔγειρόν με κείμενον, προσκυνητὴν ἀνάδειξον, τῶν Παθημάτων σου, καὶ μέτοχον Ἐγέρσεως θείας, καὶ συγκληρονόμον, τῶν σὲ ἡγαπηκότων.

Σταυροθεοτοκίον.

Ὑψούμενον βλέπω σε καὶ κάλλος, τῷ πάσχειν οὐκ εἶδος περικείμενον, ὃν περ σωματούμενον, ἔγνω ὠραιότατον, ὑπὲρ υἱοὺς ἀνθρώπων σε, μονογενὲς Υἱέ, ἢ Πάναγνος ἐβόα Παρθένος, δεῖξόν σου τὴν δόξαν, ἢ πάντων σωτηρία.

Τὰ Τριώδια.

Μέσης ἡμέρας σταυρουμένου σου, μέσον τῆς γῆς βουλήσει Κόσμου τὰ πέρατα, μέσον φάρυγγος τοῦ δράκοντος, ἐξέσπασας, Οἰκτίριμον· διὸ ἐν μέση, θείων ἐβδομάδι Νηστειῶν, προσκυνῶντες δοξάζομεν τὸν τίμιον Σταυρόν σου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, βοῶντες, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Χαρᾶς σημεῖον ὄπλον ἄρρηκτον, τῆς Ἐκκλησίας τεῖχος, Μαρτύρων καύχημα, Ἀποστόλων ἐγκαλλώπισμα, Ἀρχιερέων σθένος, ἐνδυναμώσας τὴν ἐξασθενοῦσάν μου ψυχήν, προσκυνεῖν σε ἀξίωσον, καὶ μέλπειν σοι βοῶντα· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θρηνῶ καὶ κλαίω καὶ ὀδύρομαι, ὅταν, εἰς νοῦν μου λάβω τὸ δικαστήριον, τὸ ἀδέκαστον

εὐχάριστη γεύση θανατώθηκα· Ζωογόνησέ με, Κύριε, σήκωσέ με πού εἶμαι πεσμένος, ἀνάδειξέ με προσκυνητὴ τῶν Παθημάτων σου, καὶ συμμετοχοσὴ θεϊκῆ Ἀνάστασις, καὶ κληρονόμο μαζί μ' αὐτοὺς πού σέ ἀγάπησαν.

Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ πάναγνη Παρθένος ἐφώναζε· Σέ βλέπω νά ὑψώνεσαι στὸν Σταυρό, καὶ κατὰ τό πάθος σου νά μὴν ἔχεις κάλλος οὔτε μορφή, Ἐσύ πού, ὅταν ἔπαιρνες σῶμα, σ' ἐγνώρισα ὡς ὠραιότατο ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀπογόνους τῶν ἀνθρώπων, μονογενὴ Υἱέ μου· Δεῖξε τὴ δόξα σου, ἐσύ ἢ σωτηρία ὅλων.

Τριώδιο.

Ὅταν σταυρωνόσουν στή μέση τῆς ἡμέρας, στό μέσο τῆς γῆς, ἀπέσπασες, Εὐσπλαχνε, ἀπὸ τό φάρυγγα τοῦ δράκοντα τὰ πέρατα τοῦ κόσμου (ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα)· Γι' αὐτό στή μεσαία ἐβδομάδα τῶν ἀγίων Νηστειῶν προσκυνώντας δοξάζουμε τὸν Τίμιον Σταυρό σου φωνάζοντας· Τὸν Κύριο ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψώνετε τὸν σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ἐσύ, τό σύμβολο τῆς χαρᾶς, τό ἄθραυστο ὄπλο, τό τεῖχος τῆς Ἐκκλησίας, τό καύχημα τῶν Μαρτύρων, τό στόλισμα τῶν Ἀποστόλων, ἢ δύναμη τῶν Ἀρχιερέων ἐνδυνάμωσε τὴν ἐξασθενημένη ψυχὴ μου, καὶ ἀξίωσέ με, νά σέ προσκυνῶ, καὶ νά σοῦ ψάλλω φωνάζοντας· Ὑμνεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριο, καὶ ὑπερυψώνετε τὸν σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Θρηνῶ καὶ κλαίω καὶ χτυπιέμαι, ὅταν φέρω στό μυαλό μου τό δικαστήριον, ὅπου δέν χωρεῖ δωροδοκία,

Μακρόθυμε, κατάκριτος ὑπάρχων· διό μου φεῖσαι, καὶ τὸν ἐπικείμενον κλοιόν, τῆς ψυχῆς μου ἐλάφρυνον, ἵνα χαίρων κραυγάζω· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σταυροθεοτοκίον.

Ἐτύπου βάτος τὸ μυστήριον, τοῦ ὑπὲρ νοῦν σου τόκου, Κόρη πανάμωμε· ὡς ἐκείνου γὰρ διέμεινας, ἀφλέκτως πῦρ τεκοῦσα, Χριστὸν Σωτῆρα, τὸν ἀνυψωθέντα ἐν Σταυρῷ, ὃν δυσώπει ῥυσθῆναί με, πυρὸς τοῦ αἰωνίου· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βοῶντα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εἰρμός· ἕτερος. Τριῶδιον.

Δεῦτε τὸν Σταυρὸν προτεθέντα Κυρίου, νηστεία καθαρθέντες, περιπτυξώμεθα πόθῳ· θησαυρὸς γὰρ ἡμῖν ἀγιάσματος ἐστί, καὶ δυνάμεως, δι' οὗ ἀνυμνοῦμεν, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οὗτος ὁ Σταυρὸς τριμερῆς καὶ μέγας, μικροφανῆς τυγχάνων, οὐρανομήκης ὑπάρχει, τῇ δυνάμει αὐτοῦ, τοὺς ἀνθρώπους πρὸς Θεόν, ἀναφέρει ἀεὶ, δι' οὗ εὐλογοῦμεν, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα τὸν Κύριο.

Μίαν ἐν τρισὶ χαρακτῆρσιν οὐσίαν, δοξάζων οὐ συγχέω, μονοπροσώπως τὰ τρία, οὐδὲ τέμνω

Μεγαλόψυχε, ἐπειδὴ εἶμαι ἄξιος καταδίκης· Γ' αὐτό λυπήσου με, ἐλάφρυνε τὰ δεσμά τῆς ψυχῆς μου πού μὲ ἀπειλοῦν, γιὰ νὰ φωνάζω χαίροντας· Ὑμνεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριο, καὶ ὑπερυψώνετε τὸν σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ βάτος προτύπωνε τὸ μυστήριον, τῆς γέννησής σου, πού εἶναι ἀνώτερη ἀπὸ τὴ λογικὴ, Κόρη παναμόλυντη· Γιατί ὅπως ἐκείνη ἐνῶ γέννησες παρέμεινες χωρὶς νὰ καεῖς, μολονότι γέννησες τὴ φωτιά, τὸν Σωτῆρα Χριστό, πού ἀνυψώθηκε στὸν Σταυρό· Τὸν ὅποιο ἰκέτευε, νὰ ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὴν αἰώνια φωτιά φωνάζοντας· Τὸν Κύριο ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψώνετε τὸν σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Εἰρμός· ἄλλος. Τριῶδιον.

Ἐλάτε, νὰ ἀγκαλιάσουμε μὲ πόθο τὸν Σταυρὸ τοῦ Κυρίου, πού βρίσκεται μπροστά μας, καθαρισμένοι μὲ τὴ νηστεία· Γιατί γιὰ μᾶς εἶναι θησαυρὸς ἀγιασμοῦ καὶ δυνάμεως· Διὰ τοῦ ὁποίου ὑμνοῦμε τὸ Χριστό στοὺς αἰῶνες.

Αὐτὸς ὁ Σταυρὸς ὁ τριμερῆς (πού ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία μέρη) καὶ μέγας, ἐνῶ τυχαίνει νὰ φαίνεται μικρός, εἶναι οὐρανομήκης (ἴσος σὲ μῆκος μὲ τὸν οὐρανό)· Μὲ τὴ δυνάμη του ἀνεβάζει πάντοτε τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τὸν Θεό· Διὰ τοῦ ὁποίου δοξολογοῦμε τὸ Χριστό στοὺς αἰῶνες.

Δοξολογοῦμε Πατέρα, Υἱό καὶ Ἅγιο Πνεῦμα τὸν Κύριο.

Δοξάζοντας Μία Οὐσία σὲ Τρία Πρόσωπα δέν συγχέω τὰ Τρία σὲ ἓνα Πρόσωπο, οὔτε δαχωρίζω τὴ θεία

μορφήν, τὸν Πατέρα, καὶ Υἱὸν σὺν τῷ Πνεύματι· εἷς γὰρ ἐπὶ πάντων, Θεὸς ὁ ἐν Τριάδι.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Μόνη ἐν μητράσιν ἐδείχθης παρθένος, Θεόφυτε Μαρία, ἄνευ ἀνδρὸς τετοκυῖα, τὸν Σωτῆρα Χριστόν, τῆς ἀγνείας τὴν σφραγίδα φυλάξασα. Σὲ μακαριοῦμεν, πιστοὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τοῦτο τὸ πανάγιον ἔξυλον τιμάσθω, ὁ Προφήτης πάλαι, βληθῆναι ἀνακραυγάζει, εἰς τὸν ἄρτον Χριστοῦ, ὑπὸ Ἰσραηλιτῶν, τῶν σταυροῦντων αὐτόν, ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

«Χεῖρας ἐν λάκκῳ βληθεὶς τῶν λεόντων, ποτὲ ὁ μέγας ἐν Προφήταις, σταυροειδῶς ἐκπετάσας, Δανιὴλ ἀβλαβής, ἐκ τῆς τούτων καταβρώσεως σέσωσται, εὐλογῶν τὸν πάντων, Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας».

Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 39-40).

Ωιδὴ Θ'. Τοῦ Τριωδίου.

Λόγῃ σου Πλευράν, ἐνύγης ἀφέσεως, ἀναστομῶν μοι πηγὰς, ξύλῳ προσηλώθης δέ, τὴν διὰ ξύλου ἰστῶν κατάκρισιν, μέσον τῆς γῆς Φιλάνθρωπε, ὅπερ ἡμεῖς μεσασμῶ, τῆς Νηστείας, νῦν περιπτυσσόμεθα, ἀνυμνοῦντες τὴν σὴν ἀγαθότητα.

Ὅρη γλυκασμόν, βουνοὶ ἀγαλλίασιν, πόθῳ

Φύση τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸ μαζί μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα· Γιατί ἕνας εἶναι ὁ Θεός ἐπάνω ἀπό ὄλα, ὁ Τριαδικός.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ... Θεοτοκίο.

Μόνη ἀναδείχθηκες Παρθένος μεταξύ τῶν Μητέρων, Μαρία Νύμφη τοῦ Θεοῦ, γιατί γέννησες χωρίς ἄνδρα τὸν Χριστό, ὁ ὁποῖος φύλαξε τὴ σφραγίδα τῆς ἀγνότητάς σου. Ἐσένα θά μακαρίζουμε αἰῶνια οἱ πιστοί.

Δόξα σ' ἐσένα, Θεέ μας, δόξα σ' ἐσένα.

Ἄς τιμᾶται αὐτό τό πανάγιο ξύλο, γιά τό ὁποῖο, φωνάζει παλαιά ὁ Προφήτης, ὅτι τοποθετήθηκε στόν ἄρτο τοῦ Χριστοῦ ἀπό τοὺς Ἰσραηλίτες οἱ ὁποῖοι τόν σταύρωσαν· Αὐτόν ὑπερυψώνουμε σέ ὄλους τοὺς αἰῶνες.

Ὁ Εἰρμός.

Ὅταν ρίχθηκε στό λάκκο τῶν λιονταριῶν κάποτε ὁ διακεκριμένος μεταξύ τῶν Προφητῶν Δανιὴλ, ἀφοῦ ἄπλωσε τά χεῖρια σέ σχῆμα Σταυροῦ, σώθηκε ἀβλαβής ἀπό τό νά φαγωθεῖ ἀπ' αὐτά, εὐλογώντας τὸν Θεό τῶν πάντων στοὺς αἰῶνες.

Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικό. Σελ. 39-40).

Ωιδὴ Θ'. Τοῦ Τριωδίου.

Τραυματίσθηκες στήν πλευρά σου μέ λόγῃ, ἀνοίγοντάς μου πηγές συγχωρήσεως· Καὶ καρφώθηκες σέ ξύλο σταματώντας τὴν καταδίκη ἐξ αἰτίας τοῦ ξύλου στό μέσο τῆς γῆς, Φιλάνθρωπε· Τό ὁποῖο ἡμεῖς στή μέση τῆς νηστείας τό ἀγκαλιάζουμε ἀνυμνώντας τὴν ἀγαθότητά σου.

Σταλάξτε μέ πόθο τά ὄρη γλυκύτητα, τά βουνά

σταλάξατε, ξύλα τοῦ πεδίου δέ, Λιβάνου κέδροι
περιχορεύσατε, τῇ προσκυνήσει σήμερον, τοῦ
ζωηφόρου Σταυροῦ, οἱ Προφῆται, Μάρτυρες,
Ἀπόστολοι, καὶ Δικαίων σκιρτήσατε πνεύματα.

Νεῦσον εἰς λαόν, καὶ κληρόν σου Κύριε, φόβῳ
ὑμνοῦντάς σε, θάνατον ἐκούσιον, δι' οὓς ὑπέστης,
μὴ νικησάτω σου, τὴν εὐσπλαχνίαν, ἄμετρος
πληθὺς κακῶν ἡμῶν, ἀλλὰ σῶσον, πάντας,
ὑπεράγαθε, τῷ Σταυρῷ σου ἡμᾶς ὡς
φιλόανθρωπος.

Σταυροθεοτοκίον.

Νεύματι τῷ σῶ, κλονεῖς τὸν ὀρώμενον,
Κόσμον σταυρούμενος, μένεις δὲ κρεμάμενος, ἡ
Θεοτόκος κλαίουσα ἔλεγε· τὰ ἐμπαθῆ νοήματα,
τοῦ Πρωτοπλάστου Χριστέ, ἐξηλῶσαι, θέλων καὶ
ιάσασθαι, τὴν αὐτοῦ συντριβὴν ἀγαθότητι.

Τριῶδιον.

Ὁ Ἐλισσαῖος, πάλαι ποταμοῦ τὴν ἀξίνην,
ἀνέλκων ξύλω, σὲ τὸ ζωοδώρητον, ἐτύπου Σταυρὸν
ξύλον, δι' οὗ ἐκ βυθοῦ ἀνείλκυσε Χριστὸς τὰ ἔθνη,
εἰδωλικῆς μανίας, ἐν σοὶ προσηλωθεῖς· ὅθεν σε
προσκυνοῦντες, τὸ κράτος αὐτοῦ δοξάζομεν.

Ἡλίου σέλας, Σῶτερ μετεβλήθη εἰς σκότος, τῇ
σῇ σταυρώσει, φέγγος τε σελήνης ἀπεσβέσθη, καὶ
στοιχεῖα τρόμφ ἠλλοιώθη ἅπαντα· διὸ βοῶ σοι·
Ἀλλοιωθέντα σκότει παθῶν μου λογισμούς, Λόγε

ἀγαλλίαση· Καὶ τὰ δένδρα τῆς πεδιάδας, οἱ κέδροι τοῦ
Λιβάνου, στήστε χορὸν σήμερα γιὰ τὴν προσκύνηση τοῦ
Σταυροῦ πού φέρνει ζωή· Οἱ Προφῆτες, οἱ Μάρτυρες, οἱ
Ἀπόστολοι καὶ τὰ πνεύματα τῶν Δικαίων σκιρτήστε
ἀπὸ χαρᾶ.

Δεῖξε εὐνοια στό λαό καὶ στόν κληρο σου, Κύριε,
πού σέ ὑμνοῦν μέ φόβο, γιὰ τούς ὁποίους ὑπέστης θά-
νατο θεληματικό. Ἄς μὴ νικήσει τὴν εὐσπλαχνία σου τό
ἀμέτρητο πλῆθος τῶν κακιῶν μας, ἀλλὰ σῶσε,
ὑπεράγαθε μέ τό Σταυρό σου ἐμᾶς, ὡς φιλόανθρωπος.

Σταυροθεοτοκίον.

Μέ τό νεῦμα σου συγκλονίζεις τόν ὀρατό κόσμο κα-
θώς σταυρώνεσαι· Καὶ μένεις κρεμασμένος, ἔλεγε κλαί-
οντας ἡ Θεοτόκος· Θέλοντας, Χριστέ, νά ξηλώσεις (νά
ξεριζώσεις) τίς ἐμπαθεῖς (τίς ἁμαρτωλές) σκέψεις τοῦ
Πρωτοπλάστου, καὶ ἀπὸ ἀγαθότητα νά θεραπεύσεις τὴ
δική του συντριβή.

Τριῶδιο.

Ὁ Ἐλισσαῖος παλαιά ἀνασύροντας τὴν ἀξίνα ἀπὸ
τόν ποταμό μέ ξύλο, προτύπωνε, Σταυρὸν, ἐσένα τό ξύλο
πού δωρίζεις ζωή· Μέ τόν ὁποῖον ὁ Χριστός, ἀφοῦ καρ-
φώθηκε σ' ἐσένα, ἀνέσυρε τὰ ἔθνη ἀπὸ τὴ μανία τῶν
εἰδώλων· Γι' αὐτό προσκυνώντας ἐσένα δοξάζουμε τὴ
δύναμη ἐκεῖνου.

Τό φῶς τοῦ ἡλίου, Σωτήρα, μεταβλήθηκε σέ σκοτάδι
κατὰ τὴ σταύρωσή σου, καὶ τό φῶς τῆς σελήνης ἔσβησε,
καὶ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως ὅλα ἠλλοιώθηκαν μέ τρόμο·
Γι' αὐτό σοῦ φωνάζω· Ἐπειδὴ ἠλλοιώθηκα μέ τό σκοτάδι

σῆ δεξιᾶ ἀλλοιώσας, φώτισον σῶσόν με.

Τῷ μάλωπί σου, ἴασαι ψυχῆς μου τὰ πάθη.
Πλευρᾶς σου τρώσει παῦσον, ἐπωδύνους τε, τὰς
τρώσεις τῶν δαιμόνων· Ἦλοις σου, Χριστέ,
ἐξήλωσον, τὰς ἐνηδόνους, καὶ ἐμπαθεῖς ὀρέξεις,
διδούς μοι ἀπαθῶς Πάθη σου, τὰ σεπτὰ
προσκυνησαι, καὶ τὴν Ἀνάστασιν.

Σταυροθεοτοκίον.

Ἵραϊον κάλλει, τέτοκεν ὠραία σε Κόρη, ὄν
καθορῶσα, κάλλος ἐν τῷ πάσχειν, οὐδὲ εἶδος
κεκτημένον, Σῶτερ, θρηνωδοῦσα ἔλεγεν·
Ἐκπλήττομαί σου, τὴν ὑπὲρ νοῦν, Υἱέ μου, ταπει-
νωσιν, δι' ἧς σώζεις, ταπεινωθεῖσαν τὴν φύσιν,
τῆς ἀνθρωπότητος.

Εἰρμός ἄλλος.

Προέρχου φαιδρύνου, πᾶς ὁ λαὸς ὁ τοῦ Θεοῦ,
καὶ τὸ ξύλον προβλέπων, τοῦ Σταυροῦ λάβε
χαράν, προκειμένον, ἄσπασαι φόβῳ, καὶ τὸν ἐν
αὐτῷ, Κύριον τῆς δόξης, ἀναρτηθέντα δοξάζων
ἀεί.

Τὸ ὄπλον τὸ θεῖον, σὺ τῆς ζωῆς μου ὁ
Σταυρός, ἐπὶ σέ ὁ Δεσπότης, ἀνελθὼν με ἔσωσεν,
ἔβλυσεν αἷμα, καὶ ὕδωρ νυγείς, ἐκ τῆς Πλευρᾶς,
οὗ μεταλαμβάνων, ἀγαλλιῶμαι δοξάζων αὐτόν.

Δόξα...

τῶν παθῶν μου, ἀφοῦ ἀλλοιώσεις (μεταβάλεις) τοὺς
λογισμούς μου μέ τῆ δύναμή σου (τῆ δεξιὰ σου), Λόγε
τοῦ Θεοῦ, φώτισέ με, σῶσε με.

Μέ τό μάλωπά σου (τά τραύματά σου) θεράπευσε
τά πάθη τῆς ψυχῆς μου, καί μέ τόν τραυματισμό τῆς
πλευρᾶς σου παῦσε τοὺς ὀδυνηροὺς τραυματισμούς τῶν
δαιμόνων· Μέ τοὺς ἥλους (τά καρφιά) σου, Χριστέ, ξή-
λωσε (ξεκάρφωσε) τίς ἡδονικές καὶ ἐμπαθεῖς ὀρέξεις δί-
νοντάς μου τὴ δυνατότητα, νά προσκυνήσω χωρὶς πάθη
τά σεπτὰ σου Πάθη καὶ τὴν Ἀνάσταση.

Σταυροθεοτοκίον.

Ἵραϊον κατὰ τό κάλλος σ' ἐγέννησε ὠραία Κόρη·
Καὶ βλέποντάς σε κατὰ τό πάθος, νά μὴν ἔχεις οὔτε
κάλλος οὔτε μορφή, Σωτήρα, θρηνολογώντας ἔλεγε·
Ἐκπλήττομαι ἀπὸ τὴν ἀνώτερη ἀπὸ νοῦ ταπεινώσῃ σου,
Υἱέ μου, μέ τὴν ὁποία σώζεις τὴ φύση τῆς
ἀνθρωπότητος πού ταπεινώθηκε.

Εἰρμός ἄλλος.

Προχώρα, χαῖρε, ὄλος ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ βλέπο-
ντας μπροστά σου τοποθετημένο τό τίμιον ξύλον τοῦ
Σταυροῦ, φίλησέ το μέ φόβο καὶ πᾶρε χαρὰ δοξάζοντας
πάντοτε τὸν Κύριο τῆς δόξας πού κρεμάσθηκε σ' αὐτό.

Ἐσὺ ὁ Σταυρός εἶσαι τό θεϊκὸ ὄπλον τῆς ζωῆς μου· Ὁ
Κύριος μέ ἔσωσε, ἀφοῦ ἀνέβηκε σ' ἐσένα· Ἀνέβλυσε
αἷμα καὶ νερό ἀπὸ τὴν πλευρά του, ἀφοῦ πληγώθηκε·
Ἀπὸ τό ὁποῖο μεταλαμβάνοντας, αἰσθάνομαι
ἀγαλλίαση δοξάζοντάς τον.

Δόξα...

Τριάδα προσώποις, Μονάδα φύσει προσκυνῶ, σὲ Θεότης ἀγία, τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱόν, σὺν τῷ ἀγίῳ τε Πνεύματι, μίαν ἀρχήν, μίαν βασιλείαν, τὴν τῶν ἀπάντων δεσπόζουσαν.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Τὸ ὄρος τὸ μέγα, ἐν ᾧ κατώκησε Χριστός, σὺ ὑπάρχεις Παρθένε, ὡς Δαυῖδ ὁ θεῖος βοᾷ, δι ἧς ἡμεῖς ἀνυψώθημεν, πρὸς οὐρανόν, υἰοθετηθέντες, τῷ Πνεύματι παμμακάριστε.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὸ σκῆπτρον τὸ θεῖον, τοῦ Βασιλέως ὁ Σταυρός, τοῦ στρατοῦ ἡ ἀνδρεία, ἐν τῇ πεποιθήσει σου, τοὺς πολεμίους ἐκτρέπομεν, νίκας ἀεὶ τοῖς σὲ προσκυνοῦσι, κατὰ βαρβάρων παράσχου ἡμῖν.

Ὁ Εἰρμός.

«Ὡ Μητέρα Παρθένε, καὶ Θεοτόκε ἀψευδής, ἡ τεκοῦσα ἀσπόρως, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν ἐν Σταυρῷ ὑψωθέντα σαρκί, σὲ πιστοί, ἅπαντες ἀξίως, σὺν τούτῳ νῦν μεγαλύνομεν».

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν Τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ, καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, σὲ μεγαλύνομεν.

Μικρά Συναπτὴ

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 40).

Φωταγωγικόν τοῦ ἤχου.

Προσκυνῶ Τριάδα στά πρόσωπα, Μονάδα στή φύση, ἐσένα ἀγία Θεότητα, τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱό καὶ μαζί μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα, μία ἀρχή, μία βασιλεία πού κυριαρχεῖ στά πάντα.

Καί νῦν... Θεοτοκίο.

Τό ὄρος τό μέγα, στό ὁποῖο κατοίκησε ὁ Χριστός, ἐσὺ ὑπάρχεις, Παρθένε, ὅπως φωνάζει ὁ Δαυῖδ· Διά τῆς ὁποίας ἐμεῖς ἀνυψωθήκαμε στόν οὐρανό, υἰοθετημένοι ἀπό τό ἅγιο Πνεῦμα, Παμμακάριστη.

Δόξα σ' ἐσένα, Θεέ μας, δόξα σ' ἐσένα.

Σταυρέ, πού εἶσαι τό θεϊκό σκῆπτρο τοῦ βασιλιᾶ, ἡ ἀνδρεία τοῦ στρατοῦ, μέ τὴν πεποίθηση σ' ἐσένα τρέπουμε σέ φυγὴ τούς ἐχθρούς· Δίνε πάντοτε νίκες κατὰ τῶν βαρβάρων, σ' ἐμᾶς πού σέ προσκυνοῦμε.

Ὁ Εἰρμός.

Ὡ Μητέρα Παρθένε καὶ ἀληθινὴ Θεοτόκε, πού γέννησες χωρὶς ἄνδρα τὸν Χριστό τὸν Θεό μας, ὁ ὁποῖος ὑψώθηκε σωματικά στό Σταυρό, ἐσένα ὅλοι οἱ πιστοὶ ἐπάξια σέ ὑμνοῦμε τώρα μαζί μέ Αὐτόν.

Εἶναι ἄξιο ἀληθινά, νά μακαρίζουμε ἐσένα τὴ Θεοτόκο, τὴν πάντα ἄξια γιὰ μακαρισμό, καὶ παναμόλυντη, καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ μας· Τὴν πιὸ τιμημένη ἀπό τὰ Χερουβίμ καὶ ἀσύγκριτα πιὸ ἐνδοξη ἀπό τὰ Σεραφίμ, πού γέννησες χωρὶς φθορά τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, τὴν πραγματικὴ Θεοτόκο, ἐσένα μεγαλύνουμε.

Μικρὴ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 40).

Φωταγωγικό. Τοῦ ἤχου.

<p>(Συλλειτουργικόν. Σελ. 138-139). Ἐξαποστειλάρια.</p> <p>Μεσότητι τῶν Νηστειῶν, τὸ πανσέβαστον Εὐλον, τοὺς πάντας εἰς προσκύνησιν, προσκαλεῖται τοὺς ὅσοι, τὰ ἑαυτῶν παθήματα, τοῖς τοῦ Χριστοῦ παθήμασιν, ἀξίως ἀφανίζουσι. Δεῦτε πάντες οἱ πιστοί, προσκυνήσωμεν τὸ Εὐλον, τοῦ φρικτοῦ μυστηρίου.</p> <p>Σταυροθεοτοκίον.</p> <p>Ἡ ἀνυμφος καὶ πάναγνος, τοῦ Θεοῦ Λόγου Μήτηρ, ἐβόα ὀλολύζουσα, ἐν κλαυθμῶ θρηνωδοῦσα· Τοιαῦτά μοι ὁ Γαβριήλ, τῆς χαρᾶς ἐκόμιζε, τὰ εὐαγγέλια Τέκνον, ἀπιθι τοῦ πληρῶσαι, τὴν ἀπόρητον βουλήν, καὶ θείαν οἰκονομίαν.</p> <p>Αἶνοι. (Ψαλμοὶ τῶν αἰνῶν). (Συλλειτουργικόν. Σελ. 40-42,-43). Σοὶ δόξα πρέπει...</p> <p>(Συλλειτουργικόν. Σελ. 48-50). Πληρωτικά Κεφαλοκλισία. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 46-48). Ἀπόστιχα. Στίχοι. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 50). Τροπάρια. Τοῦ Τριωδίου.</p> <p>Τῆς Νηστείας τὴν ὁδὸν μεσάσαντες, τὴν ἀγούσαν ἐπὶ τὸν Σταυρὸν σου τὸν τίμιον, τὴν σὴν ἡμέραν ἰδεῖν, ἣν εἶδεν Ἀβραάμ καὶ ἐχάρη, ὡς ἐκ τάφου τοῦ βουνοῦ, ζῶντα λαβὼν τὸν Ἰσαάκ, εὐδόκησον καὶ ἡμᾶς, πίστει ῥυσθέντας τοῦ</p>		<p>(Συλλειτουργικό. Σελ. 138-139). Ἐξαποστειλάρια.</p> <p>Κατὰ τὸ μέσο τῶν Νηστειῶν τὸ πανσεβάσμιο Εὐλο καλεῖ σέ προσκύνηση ὅλους ὅσοι μέ τὰ παθήματα τοῦ Χριστοῦ ἀφανίζουν, ὅπως ἀξίζει, τὰ δικά τους πάθη. Ἐλᾶτε ὅλοι οἱ πιστοί, ἄς προσκυνήσουμε τὸ Εὐλο τοῦ φρικτοῦ μυστηρίου.</p> <p>Σταυροθεοτοκίον.</p> <p>Ἡ ἀνύμφευτη καὶ πάναγνη Μητέρα τοῦ Θεοῦ Λό- γου φώναζε μεγαλόφωνα θρηνωδώντας μέ κλάματα· Τέτοια ἦταν τὰ Εὐαγγέλια τῆς χαρᾶς πού μου ἔφερνε ὁ Γαβριήλ, παιδί μου; Πήγαινε λοιπόν, νά ἐκπληρώσεις τὴ μυστηριώδη ἀπόφαση καὶ οἰκονομία τοῦ Θεοῦ (φροντί- δα τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν ἄνθρωπο).</p> <p>Αἶνοι. (Ψαλμοὶ τῶν αἰνῶν). (Συλλειτουργικό. Σελ. 40-42,-43). Σοὶ δόξα πρέπει...</p> <p>(Συλλειτουργικό. Σελ. 48-50). Πληρωτικά Κεφαλοκλισία. (Συλλειτουργικό. Σελ. 46-48). Ἀπόστιχα. Στίχοι. (Συλλειτουργικό. Σελ. 50). Τροπάρια. Τοῦ Τριωδίου.</p> <p>Ἀφοῦ φθάσαμε στή μέση τῆς Νηστείας, εὐδόκησε (κάνε μας τὴ χάρη), νά δοῦμε τὴ δική σου ἡμέρα, πού ὀδηγεῖ στὸν Τίμιο Σταυρὸ σου, τὴν ὁποία εἶδε ὁ Ἀβραάμ καὶ χάρηκε, ὅταν πῆρε ζωντανό τὸν Ἰσαάκ σάν ἀπό τά- φο ἀπὸ τὸ βουνό, εὐδόκησε κι ἐμεῖς, ἀφοῦ γλυτώσουμε</p>
---	--	---

ἐχθροῦ, καὶ Δείπνου μετασχεῖν τοῦ μυστικοῦ, ἐν εἰρήνῃ κράζοντας· ὁ φωτισμὸς καὶ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, δόξα σοι.

Μάρτυρες Χριστοῦ οἱ ἀήττητοι, οἱ νικήσαντες τὴν πλάνην, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, ἀπελάβετε τὴν χάριν τῆς αἰωνίου ζωῆς. Τυράννων ἀπειλὰς οὐκ ἐπτοήθητε, βασάνοις αἰκιζόμενοι εὐφραίνεσθε, καὶ νῦν τὰ αἵματα ὑμῶν, γέγονεν ἰάματα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, πρεσβεύσατε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν ... Θεροτοκίον.

Μεσάσαντες τὸ πέλαγος τῆς ἐγκρατείας, λιμένα ἐκδεχόμεθα τῆς σωτηρίας, τὸν καιρὸν τοῦ Πάθους σου, τοῦ ἔκουσίου Κύριε, ἀλλ' ὡς εὐσπλαγχνος καὶ οἰκτίρμων, καὶ τὴν ἡμέραν τῆς ἐνδόξου Αναστάσεώς σου, ἐν εἰρήνῃ ἀξίωσον ἡμᾶς, θεάσασθαι φιλάνθρωπε.

Ἀγαθὸν τό ἐξομολογεῖσθαι... Καὶ λοιπά.
(Ὁρθρος Καθαρᾶς Δευτέρας. Σελ. 127-128).
Κύριε, ἐλέησον. (Μ').
Εὐχή τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ. (Σελ. 128).

Καὶ εὐθέως αἱ ὼραι.

ΩΡΑ Α'.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 139-146-147).

ΩΡΑ Γ'.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 147-153).

ΩΡΑ ΣΤ'.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 153-158-160).

μέ πίστη ἀπὸ τὸν ἐχθρό, νά συμμετάσχουμε καὶ στό Μυστικό Δείπνο μέ εἰρήνη κράζοντας· Ὁ φωτισμὸς καὶ ὁ Σωτήρας μας, δόξα σ' ἐσένα.

Μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ ἀνίκητοι, οἱ ὅποιοι νικήσατε τὴν πλάνη μέ τῇ δύναμη τοῦ Σταυροῦ, ἀπολαύσατε τὴν χάρη τῆς αἰωνίου ζωῆς· Δέ φοβηθήκατε τίς ἀπειλές τῶν τυράννων, εὐφραινόσασταν, ὅταν πληγωνόσασταν ἀπὸ τὰ βασανιστήρια· Καὶ τώρα τὰ αἵματά σας ἔγιναν θεραπείες στίς ψυχές μας, πρεσβεύσατε, νά σωθοῦν οἱ ψυχές μας.

Δόξα...Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἀφοῦ φθάσαμε στό μέσο τοῦ πελάγους τῆς ἐγκρατείας, περιμένουμε σάν λιμάνι τῆς σωτηρίας τὸν καιρὸ τοῦ θεληματικοῦ σου Πάθους, Κύριε· Ἀλλά ὡς εὐσπλαχνος καὶ συμπαθής, ἀξίωσέ μας μέ εἰρήνη, νά δοῦμε καὶ τὴν ἡμέρα τῆς ἐνδόξου Αναστάσεώς σου, φιλάνθρωπε.

Ἀγαθὸν τό ἐξομολογεῖσθαι... Καὶ τὰ ὑπόλοιπα.
(Ὁρθρος Καθαρᾶς Δευτέρας Σελ. 127-128).

Κύριε, ἐλέησον. (Μ').

Εὐχή τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ. (Σελ. 128).

Καὶ ἀμέσως οἱ ὼρες.

ΩΡΑ Α'.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 139-146-147).

Γ'. ΩΡΑ.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 147-153).

ΣΤ'. ΩΡΑ.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 153-158-160).

<p>Εἰς τὴν Τριθέκτην. Τροπᾶριον τῆς Προφητείας. Τὸν Σταυρόν σου προσκυνοῦμεν Δέσποτα, καὶ τὴν ἁγίαν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν. Δόξα... Καὶ νῦν ... (Τὸ αὐτὸ). Προκείμενον. Ἀγαλλιάσθωσαν καὶ εὐφρανθήτωσαν ἐπὶ σοὶ πάντες οἱ ζητοῦντές σε, ὁ Θεός. Στίχ. Ὁ Θεός, εἰς τὴν βοήθειάν μου πρόσχες. Προφητεία Ἡσαΐου. (ΚΣΤ'. 21-ΚΖ'. 9). Ἴδου Κύριος ἀπὸ τοῦ ἁγίου ἐπάγει τὴν ὄργην ἐπὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἀνακαλύψει ἡ γῆ τὸ αἷμα αὐτῆς, καὶ οὐ κατακαλύψει τοὺς ἀνηρημένους. Ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἐπάξει ὁ Θεὸς τὴν μάχαιραν αὐτοῦ τὴν ἁγίαν καὶ τὴν μεγάλην καὶ τὴν ἰσχυρὰν ἐπὶ τὸν δράκοντα τὸν ὄφιν φεύγοντα, ἐπὶ τὸν δράκοντα ὄφιν σκολιόν καὶ ἀνελεῖ τὸν δράκοντα τὸν ἐν τῇ θαλάσῃ. Τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἀμπελῶν καλός, ἐπιθύμημα ἐξάρχει κατ' αὐτῆς. Ἐγὼ πόλις ὄχυρά, πόλις πολιορκουμένη, μάτην ποτιῶ αὐτήν· ἀλώσεται γὰρ νυκτός, ἡμέρας δὲ πεσεῖται τεῖχος αὐτῆς, οὐκ ἔστιν, ἢ οὐκ ἐπελάβετο αὐτῆς. Τίς με θήσει φυλάσσειν καλάμην ἐν ἀγρῶ; διὰ τὴν πολεμίαν ταύτην ἠθέτηκα αὐτήν. Τοίνυν διὰ τοῦτο ἐποίησε Κύριος πάντα ὅσα συνέταξε· κατακέκαυμαι, βοήσονταί οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ, ποιήσωμεν εἰρήνην αὐτῶ, ποιήσωμεν εἰρήνην οἱ ἐρχόμενοι, τέκνα Ἰακώβ, βλαστήσει καὶ</p>		<p>Τριθέκτη. Τροπᾶριον τῆς Προφητείας. Τὸν Σταυρό σου προσκυνοῦμε, Κύριε, καὶ δοξάζομε τὴν ἁγία σου Ἀνάστασις. Δόξα... Καὶ νῦν ... (Τὸ ἴδιο). Προκείμενο. Ἄς αισθάνονται ἀγαλλίαση καὶ εὐφροσύνη γιὰ σέ- να, ὅλοι ὅσοι σέ ἀναζητοῦν, Θεέ μου. Στίχ. Θεέ μου, δῶσε προσοχή, γιὰ νά μέ βοηθήσεις. Προφητεία τοῦ Ἡσαΐα. (ΚΣΤ'. 21-ΚΖ'. 9). Νά, ὁ Κύριος κατευθύνει ἀπὸ τὸν ἅγιο οὐρανὸ τὴν ὄργη του ἐναντίον αὐτῶν πού κατοικοῦν στή γῆ, καὶ ἡ γῆ θά ξεσκεπάσει τὸ ἀθῶο αἷμα, πού χύθηκε ἐπάνω της, καὶ δέ θά σκεπάσει αὐτούς πού θανατώθηκαν ἐπάνω της, (γιὰ νά φαίνονται στὸν Θεὸ καὶ νά τιμωρήσει τοὺς φονιάδες τους). Κατὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη τῆς κρίσεως θά στείλει ὁ Θεός τὸ σπαθί του τὸ ἅγιο καὶ τὸ μεγάλο καὶ ἰσχυρὸ ἐναντίον τοῦ δράκοντα, τοῦ φιδιοῦ τὸ ὁποῖο φεύγει γρήγορα, ἐναντίον τοῦ δράκοντα, τοῦ διεστραμ- μένου φιδιοῦ καὶ θά θανατώσει τὸν δράκοντα. Κατὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ ὠραῖος ἀμπελώνας (ὁ νέος πνευματικός Ἰσραὴλ) θά ἔχει ἐπιθυμία, νά ἀρχίσει αὐτὸς τὸν ὕμνο τῆς νίκης. Ἐγὼ, λέγει ἡ Βαβυλώνα, εἶμαι πόλη ὄχυρωμένη, ἀλλὰ πολιορκοῦμαι. Ἀνώφελα περιβάλλε- ται ἡ Βαβυλώνα ἀπὸ τὸν ποταμό. Γιατί θά κυριευθεῖ τῇ νύχτα, καὶ τὴν ἡμέρα θά γκρεμισθοῦν τὰ τεῖχη της. Δέν ὑπάρχει δύναμη, ἡ ὁποία νά μὴ χρησιμοποιήθηκε γιὰ τὴν προστασία της. Θά προτιμοῦσα νά μέ ἔβαζε κάποιος νά φυλάγω καλαμιά στὸν κάμπο παρὰ αὐτήν. Ἐπειδὴ</p>
---	--	---

ἐξανθήσει Ἰσραήλ, καὶ ἐμπλησθήσεται ἡ Οἰκουμένη τοῦ καρποῦ αὐτοῦ. Μὴ ὡς αὐτὸς ἐπάταξε, καὶ αὐτὸς οὕτω πληγήσεται; καὶ ὡς αὐτὸς ἀνεῖλεν, οὕτως ἀναιρεθήσεται; Μαχόμενος καὶ ὄνειδίζων ἐξαποστελεῖ αὐτούς, οὐ σὺ ἦσθα ὁ μελετῶν τῷ πνεύματι τῷ σκληρῷ, ἀνελεῖν αὐτοὺς πνεύματι θυμοῦ. Διὰ τοῦτο ἀφαιρεθήσεται ἡ ἀνομία Ἰακώβ, καὶ τοῦτό ἐστιν ἡ εὐλογία αὐτοῦ, ὅταν ἀφέλωμαι αὐτοῦ τὴν ἁμαρτίαν, ὅταν θῶσι πάντας τοὺς λίθους τῶν βωμῶν κατακεκομμένους, ὡς κονίαν λεπτήν, καὶ οὐ μὴ μείνη τὰ δένδρα αὐτῶν, καὶ τὰ εἰδωλα αὐτῶν ἐκκεκομμένα, ὥσπερ δρυμὸς μακράν.

Προκείμενον.

Ἐπὶ σοί, Κύριε, ἤλπισα, μὴ καταισχυνθείην εἰς τὸν αἰῶνα.

Στίχ. Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ῥῦσαί με, καὶ ἐξελοῦ με.

Τὰ λοιπὰ τῆς Στ'. Ὡρας.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 158-160).

ἦταν ἐχθρική ἀπέναντί μου γι' αὐτό τὴν κατέστρεψα. Γι' αὐτό δηλαδή ὁ Κύριος ἔκαμε σ' αὐτὴν ὅλα ὅσα εἶχε ἀποφασίσει. Κατακάηκα, θά φωνάξει. Θά φωνάξουν δυνατά αὐτοὶ ποὺ κατοικοῦν μέσα σ' αὐτὴν. Ἄς συνάψουμε εἰρήνη μαζί του (μέ τό Θεό), ἄς κάμουμε εἰρήνη. Οἱ ἐρχόμενοι, ἡ πνευματική γενιά τοῦ Ἰακώβ, θά βλαστήσουν, καὶ θά ἀνθίσουν τὰ πνευματικά τέκνα τοῦ νέου Ἰσραήλ, καὶ θά γεμίσει ἡ Οἰκουμένη ἀπό τοὺς καρπούς τῶν τέκνων τους. Μήπως ὁ ἐχθρός, ὅπως ἐχτύπησε τοὺς Ἰσραηλίτες, ἔτσι θά χτυπηθεῖ καὶ αὐτός; Καὶ ὅπως θανάτωσε τοὺς Ἰσραηλίτες ἔτσι θά θανατωθεῖ; (Ὁχι, ἀλλὰ περισσότερο). Ὁ Θεός τιμωρώντας καὶ ἐξευτελίζοντας τοὺς Ἑβραίους θά τοὺς στείλει στὴν ἐξορία. Δέν ἦσαν Ἐσύ ποὺ μελετοῦσες μέ τὴν ἀδέκαστη δικαιοσύνη σου, νά τοὺς ἐξοντώσεις μέ τὴν ἔκρηξη τοῦ θυμοῦ σου; γ' αὐτό θά ἀφαιρεθεῖ μέ τὴν τιμωρία αὐτὴ ἡ ἀνομία τοῦ Ἰσραηλητικοῦ λαοῦ, καὶ αὐτὴ θά εἶναι ἡ εὐλογία του, ὅταν ἀφαιρέσω τὴν ἁμαρτία τους, ὅταν συντριψοῦν ὅλες τίς πέτρες τῶν εἰδωλολατρικῶν βωμῶν τους σέ λεπτὴ σκόνη. Καὶ δέν θά μείνουν τὰ ἱερά τους δένδρα, καὶ τὰ εἰδωλά τους θά συντριβοῦν σάν σέ δάσος μακριὰ ἀπό τίς πόλεις.

Προκείμενο.

Σ' ἐσένα, Κύριε, στήριξα τίς ἐλπίδες μου. Ἄς μὴ ντροπιασθῶ ποτέ.

Στίχ. Ἐν ὀνόματι τῆς δικαιοσύνης σου γλύτωσέ με καὶ ἐλευθέρωσέ με ἀπὸ κάθε κακό.

Τὰ ὑπόλοιπα τῆς Στ'. Ὡρας.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 158-160).

<p>Θ'. ΩΡΑ'. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 160-167-173).</p> <p>ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. Σελ. 1-6). Τά «Πρός Κύριον...». (Συλλειτουργικόν. Σελ. 326-335). Κύριε ἐκέκραξα. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 6-9). Τροπάρια. (Τοῦ Τριωδίου). Ἡ τῶν ἀγαθῶν πρόξενος Νηστεία, τὴν ἑαυτῆς μεσότητα νῦν ἐπήγαγε, ταῖς προλαβούσαις ἡμέραις εὐαρεστήσασα, καὶ ταῖς ἐφεξῆς τὴν ὠφέλειαν προτιθεῖσα· καὶ γὰρ τῶν χρηστῶν ἢ ἐπίτασις, πλείω τὴν εὐεργεσίαν ποιεῖται. Διὸ τῷ πάντων καλῶν δοτῆρι Χριστῷ, εὐαρεστοῦντες βοῶμεν, ὁ νηστεύσας ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ Σταυρὸν ὑπομείνας, ἀκατακρίτους ἡμᾶς ἀξίωσον, μετασχεῖν καὶ τοῦ θεοῦ Πάσχα σου, ἐν εἰρήνῃ βιοτεύοντας, καὶ ἀξίως σὺν Πατρὶ σε, καὶ Πνεύματι δοξάζοντας.</p> <p>Οἱ ἐν κρυπτῷ ἀρετὰς ἐργαζόμενοι, πνευματικὰς ἀμοιβὰς ἐκδεχόμενοι, οὐ μέσον τῶν πλατειῶν θριαμβεύουσι ταύτας, ἀλλ' ἔνδον τῶν καρδιῶν ἀποφέρουσι μᾶλλον, καὶ ἀπάντων ὁ βλέπων τὰ ἐν κρυπτῷ γινόμενα, τὸν μισθὸν τῆς ἐγκρατείας παρέχει ἡμῖν. Νηστείαν τελέσωμεν,</p>		<p>Θ'. ΩΡΑ'. (Συλλειτουργικό. Σελ. 160-167-173).</p> <p>ΤΕΤΑΡΤΗ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. Σελ. 1-6). Τά «Πρός Κύριον. . . ». (Συλλειτουργικό. Σελ. 326-335). Κύριε ἐκέκραξα. (Συλλειτουργικό. Σελ. 6-9). Τροπάρια. (Τοῦ Τριωδίου). Ἡ Νηστεία, ἢ αἰτία τῶν ἀγαθῶν, βρίσκεται τώρα στή μέση της, ἔχοντας γίνει εὐάρεστη κατὰ τίς προηγούμενες ἡμέρες, καὶ προβάλλοντας τὴν ὠφέλεια (πού θά ἀκολουθήσει) κατὰ τίς ἐπόμενες· Γιατί ἡ ἐπέκταση (ἢ αὐξηση) τῶν ἀγαθῶν κάνει περισσότερη τὴν εὐεργεσία. Γι' αὐτό γινόμενοι εὐάρεστοι στόν Χριστό, τόν δοτήρα ὅλων τῶν καλῶν, φωνάζουμε δυνατά· Ἐσύ πού γιά μᾶς νήστεψες καὶ ὑπέμεινες Σταυρό, ἀξίωσέ μας ἀνένοχοι νά συμμετάσχουμε καὶ στό Ἅγιο σου Πάσχα ζώντας μέ εἰρήνη καὶ δοξάζοντάς σε ἐπάξια μαζί μέ τόν Πατέρα καὶ τό Ἅγιο Πνεῦμα.</p> <p>Ὅσοι ἐργάζονται τίς ἀρετές κρυφά, καὶ δέχονται τίς πνευματικές ἀμοιβές, δέν τίς διαφημίζουν μέσα στίς πλατείες, ἀλλά μᾶλλον τίς πραγματοποιοῦν μέσα στίς καρδιές τους· Καί Αὐτός πού βλέπει, ὅσα γίνονται κρυφά στίς καρδιές ὅλων, μᾶς δίνει τό μισθό τῆς ἐγκρατείας. Ἄς ἐκτελέσουμε τὴ Νηστεία χωρὶς νά σκυ-</p>
--	--	--

μη σκυθρωπάζοντες τὰ πρόσωπα, ἀλλ' ἐν τοῖς ταμείοις τῶν ψυχῶν προσευχόμενοι, ἀπαύστως βοήσωμεν· Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς, μη εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμὸν δεόμεθα, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Μαρτυρικὸν.

Ἀκορέστῳ διαθέσει ψυχῆς, Χριστὸν οὐκ ἀρνησάμενοι ἅγιοι μάρτυρες, οἱ τινες διαφόρους αἰκισμοὺς παθημάτων ὑπομείναντες, τῶν Τυράννων τὰ θράση κατηδαφίσατε, ἀκλινη καὶ ἄτρωτον τὴν Πίστιν φυλάξαντες, εἰς οὐρανοὺς μετέστητε· ὅθεν καὶ παρησίας τυχόντες πρὸς αὐτόν, αἰτήσατε δωρηθῆναι εἰρήνην τῷ Κόσμῳ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Νηστείας ἐν ὕδατι ψυχᾶς, πάντες ἀπονίψωμεν, καὶ προσελθόντες τὸν τίμιον, καὶ πανσεβάσμιον, Σταυρὸν τοῦ Κυρίου, πιστῶς προσκυνήσωμεν τὸν θεῖον φωτισμὸν ἀρνούμενοι, καὶ τὴν αἰώνιον, σωτηρίαν νῦν καρπούμενοι, καὶ εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀποστόλων καύχημα Σταυρέ, ὃν περ περιέπουσιν, Ἀρχαί, Δυνάμεις, Ἀρχάγγελοι, τοὺς προσκυνοῦντάς σε, πάσης βλάβης σῶζε, καὶ τὸ θεῖον στάδιον, ἡμᾶς τῆς ἐγκρατείας ἀξίωσον, καλῶς ἀνύσαντας, τὴν ἡμέραν τὴν σωτήριον, ἐπιφθάσαι, δι' ἧς καὶ σφζόμεθα.

Σήμερον τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου προσκυνοῦντες, βοήσωμεν· Χαῖρε ζωῆς ξύλον, Ἄιδου καθαιρέτα, χαῖρε χαρὰ Κόσμου, φθορᾶς

θρωπάζουμε στὰ πρόσωπα, ἀλλὰ προσευχόμενοι στοὺς μυστικούς χώρους τῶν ψυχῶν, νά φωνάζουμε ἀκατάπαυστα· Πατέρα μας πού εἶσαι στοὺς οὐρανοὺς, μή μᾶς ἀφήσεις, παρακαλοῦμε, νά πέσουμε σέ πειρασμό, ἀλλὰ γλύτωσέ μας ἀπὸ τό κακό, ἀπὸ τόν πονηρό.

Μαρτυρικό.

Μέ ἀκόρεστη ψυχική διάθεση, χωρὶς νά ἀρνηθεῖτε τὸν Χριστό, ἅγιοι Μάρτυρες, ἐσεῖς οἱ ὅποιοι κατεδαφίσατε τό θράσος τῶν τυράννων, ἀφοῦ ὑπομείνατε διάφορα βασανιστήρια παθημάτων, μετατεθήκατε στοὺς οὐρανοὺς, ἐπειδὴ φυλάξατε ἀκλόνητη καὶ ἄτρωτη τὴν Πίστη· Καί γι' αὐτό, ἀφοῦ βρήκατε παρησία (θάρος) πρὸς Αὐτόν, ζητήστε νά δοθεῖ εἰρήνη στὸν κόσμον καὶ στίς ψυχές μας τὸ μέγα ἔλεος.

Μέ τό νερό τῆς Νηστείας ἄς νίψουμε ὅλοι τίς ψυχές μας, καὶ ἀφοῦ πλησιάσουμε, ἄς προσκυνήσουμε μέ πίστη τὸν Τίμιον καὶ πανσεβάσμιο Σταυρό τοῦ Κυρίου ἀντλώντας (παίρνοντας) τό θεῖο φωτισμό, καὶ δεχόμενοι ὡς καρπὸ τώρα τὴν αἰώνια σωτηρία καὶ τὴν εἰρήνη καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Σταυρέ, καύχημα τῶν Ἀποστόλων, πού σέ περικυκλώνουν Ἀρχές, Δυνάμεις, Ἀρχάγγελοι, σῶζε ἀπὸ κάθε βλάβη αὐτοὺς πού σέ προσκυνοῦν· Καὶ ἀξιώσέ μας, ἀφοῦ διανύσουμε σωστά τό ἅγιο στάδιο τῆς ἐγκρατείας, νά φθάσουμε στή σωτήρια ἡμέρα, μέ τὴν ὁποία καὶ σωζόμαστε.

Σήμερα προσκυνώντας τὸν Σταυρό τοῦ Κυρίου, ἄς φωνάξουμε δυνατὰ· Χαῖρε τό ξύλο τῆς ζωῆς, ὁ νικητὴς τοῦ ἄδη· Χαῖρε ἡ χαρὰ τοῦ κόσμου, ἐσύ πού

ἀναιρέτα, χαῖρε ὁ τοὺς δαίμονας σκορπίζων τῇ
δυνάμει σου· τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, τὸ ὄπλον,
τὸ ἄρρηκτον, τοὺς ἀσπαζομένους σε, φρούρησον,
ἀγίασον δεόμεθα.

Τοῦ Μηναίου.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Σήμερον ὁ ἀπρόσιτος τῇ οὐσίᾳ, προσιτός μοι
γίνεται, καὶ πάσχει πάθη, ἐλευθερῶν με τῶν
παθῶν, ὁ φῶς παρέχων τυφλοῖς, ὑπὸ ἀνόμων
χειλέων ἐμπτύεται, καὶ δίδωσι τὸν νῶτον, ὑπὲρ
αἰχμαλώτων εἰς μάστιγας. Τοῦτον ἡ ἀγνή
Παρθένος καὶ Μήτηρ, ἐπὶ Σταυροῦ θεωροῦσα
ἐφθέγγετο. Οἴμοι Τέκνον ἐμόν! τί τοῦτο
πεποίηκας; Ὁ ὠραῖος κάλλει παρὰ πάντα
βροτούς, ἄπνους ἄμορφος φαίνει, οὐκ ἔχων εἶδος
οὐδὲ κάλλος; οἴμοι τὸ ἐμόν φῶς! οὐ δύναμαι
ὑπνοῦντα καθορᾶν σε, τὰ σπλάγχνα
τιτρώσκομαι, καὶ δεινὴ μοι ῥομφαία τὴν καρδίαν
διέρχεται. Ἀνυμνῶ σου τὰ Πάθη, προσκυνῶ σου
τὸ εὐσπλαγχνον, μακρόθυμε Κύριε δόξα σοι.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν...

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 9-11).

Προκείμενον.

Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραήλ, ὁ
ποιῶν θαυμάσια μόνος.

Στίχ. Ὁ Θεός, τὸ κρῖμα σου τῷ Βασιλεῖ δός.

Ἀναγνώσματα.

Γένεσις. (Θ'. 18-Γ', 1).

ἐξουδετερῶνεις τὴ φθορά· Χαῖρε ἐσύ πού σκορπίζεις
τοὺς δαίμονες μέ τῇ δυνάμει σου· Ἐσύ τό στήριγμα τῶν
πιστῶν, τὸ ὄπλο τό ἄθραυστο, φρούρησε αὐτούς πού σέ
ἀσπάζονται. , ἀγίασέ τους, σέ παρακαλοῦμε.

Τοῦ Μηναίου.

Δόξα...Καὶ νῦν... Θεοτοκίο.

Σήμερα ὁ ἀπρόσιτος (ὁ ἀπλησίαστος) στήν οὐσία
μοῦ γίνεται προσιτός, καὶ ὑφίσταται πάθη
ἐλευθερώνοντάς με ἀπό τὰ πάθη. Αὐτός πού δίνει τό
φῶς στοὺς τυφλοὺς, φτύνεται ἀπό ἄνομα χεῖλη· Καὶ
προσφέρει τὰ νῶτα του σέ μαστιγώματα γιά μᾶς τοὺς
αἰχμαλώτους. Αὐτόν βλέποντας ἡ ἀγνή Παρθένος καὶ
Μητέρα ἐπάνω στόν Σταυρό ἔλεγε· Ἀλλοίμονο, Παιδί
μου! Γιατί τό ἔκανες αὐτό; Ἐσύ ὁ πῖο ὠραῖος στό κάλλος
ἀπό ὅλους τοὺς ἀνθρώπους φαίνεσαι χωρίς πνοή, χωρίς
μορφή, μὴ ἔχοντας ἐμφάνιση οὔτε κάλλος; Ἀλλοίμονο
φῶς μου! Δέν μπορῶ νά σέ βλέπω νεκρό· Πληγώνομαι
στά σπλάχνα μου καὶ φοβερό σπαθί διαπερνᾷ τὴν καρ-
διά μου. Ἀνυμνῶ τὰ πάθη σου, προσκυνῶ τὴν
εὐσπλαχνία σου· Μεγαλόψυχε Κύριε, δόξα σ' ἐσένα.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν...

(Συλλειτουργικό. Σελ. 9-11).

Προκείμενο.

Εἶναι ἄξιος δοξολογίας ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραήλ, πού μό-
νος κάνει θαυμάσια.

Στίχ. Θεέ μου, δῶσε στό βασιλιά τὴν ἐξουσία νά
κρίνει.

Ἀναγνώσματα.

Γένεση. (Θ'. 18-Γ', 1).

Ἦσαν οἱ υἱοὶ Νῶε, οἱ ἐξεληθέντες ἐκ τῆς κιβωτοῦ, Σὴμ, Χάμ, Ἰάφεθ, Χάμ δὲ ἦν πατὴρ Χαναάν. Τρεῖς οὗτοί εἰσιν υἱοὶ Νῶε· ἀπὸ τούτων διεσπάρησαν ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν. Καὶ ἤρξατο Νῶε ἄνθρωπος γεωργὸς γῆς, καὶ ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα, καὶ ἔπιεν ἐκ τοῦ οἴνου, καὶ ἐμεθύσθη, καὶ ἐγυμνώθη ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ. Καὶ εἶδε Χάμ, ὁ πατὴρ Χαναάν, τὴν γύμνωσιν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ ἐξεληθὼν, ἀπήγγειλε τοῖς δυσὶν ἀδελφοῖς αὐτοῦ ἔξω. Καὶ λαβόντες Σὴμ καὶ Ἰάφεθ τὸ ἱμάτιον, ἐπέθεντο ἐπὶ τὰ δύο νῶτα αὐτῶν, καὶ ἐπορεύθησαν ὀπισθοφανῶς, καὶ συνεκάλυψαν τὴν γύμνωσιν τοῦ πατρὸς αὐτῶν, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῶν ὀπισθοφανῶς, καὶ τὴν γύμνωσιν τοῦ πατρὸς αὐτῶν οὐκ εἶδον. Ἐξένηψε δὲ Νῶε ἀπὸ τοῦ οἴνου, καὶ ἔγνω ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ νεώτερος, καὶ εἶπεν· Ἐπικατάρατος Χάμ παῖς, οἰκέτης ἔσται τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ, καὶ εἶπεν· εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Σὴμ, καὶ ἔσται Χαναάν παῖς οἰκέτης αὐτοῦ· πλατύναι ὁ Θεὸς τῷ Ἰάφεθ, καὶ κατοικησάτω ἐν τοῖς σκηνώμασι τοῦ Σὴμ, καὶ γενηθήτω Χαναάν παῖς αὐτοῦ. Ἐζήσθη δὲ Νῶε μετὰ τὸν κατακλυσμόν τριακόσια πενήκοντα ἔτη. Καὶ ἐγένοντο πᾶσαι αἱ ἡμέραι Νῶε, ἐννακόσια πενήκοντα ἔτη, καὶ ἀπέθανεν. Αὗται δὲ αἱ γενέσεις τῶν υἱῶν Νῶε, Σὴμ, Χάμ, Ἰάφεθ, καὶ ἐγεννήθησαν αὐτοῖς υἱοὶ μετὰ τὸν κατακλυσμόν.

Οἱ γιοὶ τοῦ Νῶε, πού βγήκαν ἀπὸ τὴν κιβωτό, ἦταν ὁ Σὴμ ὁ Χάμ καὶ ὁ Ἰάφεθ· Καὶ ὁ Χάμ ἦταν πρόγονος τῶν Χανααναίων. Αὐτοὶ οἱ τρεῖς εἶναι οἱ γιοὶ τοῦ Νῶε· Ἀπὸ αὐτούς πολλαπλασιάσθηκαν οἱ ἄθροποι καὶ σκορπίσθηκαν σὲ ὅλη τὴ γῆ. Ὁ Νῶε ἔγινε γεωργὸς καὶ ἀρχισε νά καλλιεργεῖ τὴ γῆ, καὶ φύτευσε ἀμπέλι. Καὶ ἤπια ἀπὸ τὸ κρασί καὶ ἐμέθυσε καὶ ἐν ἀγνοίᾳ του γυμνώθηκε μέσα στό σπίτι του. Καὶ εἶδε ὁ Χάμ, ὁ πρόγονος τῶν Χανααναίων τὴ γύμνωσιν τοῦ πατέρα του, καὶ ἐβγήκε ἔξω καὶ τὸ γνωστοποίησε στοὺς δύο ἀδελφούς του περιπαικτικά. Καὶ ὁ Σὴμ καὶ ὁ Ἰάφεθ, ἀφοῦ πῆραν τὸ ἐπανωφόρι του τὸ τοποθέτησαν στὰ νῶτα τους, καὶ προχώρησαν πρὸς τὰ πίσω καὶ ἐσκέπασαν τὴ γύμνωσιν τοῦ πατέρα τους, καὶ τὸ πρόσωπό τους ἦταν στραμμένο πρὸς τὴν ἀντίθετη κατεύθυνση καὶ δὲν εἶδαν τὴ γύμνωσιν τοῦ πατέρα τους. Καὶ συνῆλθε ὁ Νῶε ἀπὸ τὸ κρασί καὶ ἐπληροφορήθηκε τί ἔκανε ὁ νεώτερος γιὸς του, καὶ εἶπε· Καταραμένος νά εἶναι ὁ Χάμ καὶ οἱ Χανααναῖοι, οἱ ἀπόγονοὶ του, δούλος καὶ ὑπηρέτης θά εἶναι στὰ ἀδέλφια του. Καὶ εἶπε ἐπίσης· Ἄς εἶναι δοξασμένος ὁ Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Σὴμ, καὶ νά εἶναι οἱ Χανααναῖοι ὑπηρέτες του. Ἄς πλατύνει ὁ Θεὸς τοὺς ἀπογόνους καὶ τίς χῶρες γιὰ τὸν Ἰάφεθ, καὶ ἄς γίνουν οἱ Χανααναῖοι δούλοι του. Καὶ ἔζησε ὁ Νῶε μετὰ τὸν κατακλυσμόν τριακόσια πενήκοντα ἔτη. Καὶ συμπληρώθηκαν ὅλες οἱ ἡμέρες τοῦ Νῶε ἐννιακόσια πενήκοντα ἔτη καὶ πέθανε. Οἱ γενεαλογίαι τῶν υἱῶν τοῦ Νῶε, τοῦ Σὴμ τοῦ Χάμ καὶ τοῦ Ἰάφεθ, εἶναι οἱ ἐξῆς καὶ ἀπέκτησαν παιδιὰ μετὰ τὸν κατακλυσμόν.

<p>Προκείμενον. Ἐμοὶ δέ τὸ προσκολλᾶσθαι τῷ Θεῷ, ἀγαθὸν ἔστι.</p> <p>Στίχ. Ὡς ἀγαθὸς ὁ Θεὸς τῷ Ἰσραήλ, τοῖς εὐθέσι τῇ καρδίᾳ!</p> <p>Παροιμία. (IB' 23-IF'. 9α).</p> <p>Ἀνὴρ συνेतὸς θρόνος αἰσθήσεως, καρδία δὲ ἀφρόνων συναντήσεται ἀραῖς. Χεῖρ ἐκλεκτῶν κρατήσῃ εὐχερῶς, δόλιοι δὲ ἔσονται εἰς προνομήν. Φοβερός λόγος καρδίαν ἀνδρὸς δικαίου ταράσσει, ἀγγελία δὲ ἀγαθὴ εὐφραίνει αὐτόν. Ἐπιγνώμων δίκαιος ἑαυτοῦ φίλος ἔσται, αἱ δὲ γνῶμαι τῶν ἀσεβῶν ἀνεπιεικεῖς, ἀμαρτάνοντας καταδιώξεται κακά, ἡ δὲ ὁδὸς τῶν ἀσεβῶν πλανήσῃ αὐτούς. Οὐκ ἐπιτεύξεται δόλιος θήρας· κτήμα δὲ τίμιον ἀνὴρ καθαρός. Ἐν ὁδοῖς δικαιοσύνης ζωὴ, ὁδοὶ δὲ μνησικάκων εἰς θάνατον. Υἱός, πανούργος ὑπήκοος πατρὶ, υἱὸς δὲ ἀνήκοος ἐν ἀπωλείᾳ. Ἀπὸ καρπῶν δικαιοσύνης φάγεται ἀγαθός, ψυχὰι δὲ παρανόμων, ὀλοῦνται ἄωροι. Ὅς φυλάσσει τὸ ἑαυτοῦ στόμα, τηρεῖ τὴν ἑαυτοῦ ψυχήν. Ὁ δὲ προπετής χεῖλεσι πτοήσῃ ἑαυτόν. Ἐν ἐπιθυμίαις ἔστι πᾶς ἄεργος, χεῖρες δὲ ἀνδρείων ἐν ἐπιμελείᾳ. Λόγον ἄδικον μισεῖ δίκαιος, ἀσεβὴς δὲ αἰσχύνεται, καὶ οὐχ ἔξει παρρησίαν. Δικαιοσύνη φυλάσσει ἀκάκους, τοὺς δὲ ἀσεβεῖς φαύλους ποιεῖ ἀμαρτία. Εἰσὶν οἱ πλουτίζοντες ἑαυτοὺς μηδὲν ἔχοντες, καὶ εἰσὶν οἱ ταπεινοῦντες ἑαυτοὺς ἐν πολλῷ πλούτῳ. Λύτρον</p>		<p>Προκείμενο. Γιὰ μένα τό νά εἶμαι προσκολλημένος στόβν Θεό εἶναι καλό.</p> <p>Στίχ. Πόσο ἀγαθός εἶναι ὁ Θεός γιά τούς Ἰσραηλίτες, γιά τούς εἰλικρινεῖς στήν καρδιά!</p> <p>Παροιμίες. (IB' 23-IF'. 9α).</p> <p>Ὁ συνेतὸς ἄνθρωπος εἶναι θρόνος ὅπου ἐπαναπαύεται ἡ σωστή διάκριση καί ἡ ἀλήθεια, ἀλλά ἡ καρδιά τῶν ἄμυαλων θά συναντήσῃ κατάρες. Τά χέρια τῶν ἐκλεκτῶν θά ὑπερισχύσουν ἐπάνω στους ἄλλους, οἱ δόλιοι ὅμως θά γίνουν δοῦλοι καί ὑπηρέτες τῶν ἄλλων. Λόγια ἀπειλητικά ταράζουν τὴν καρδιά τοῦ δικαίου ἀνθρώπου, οἱ εὐχάριστες ἀγγελίες ὅμως τὸν εὐφραίνουν. Ὁ δίκαιος πού ἔχει ἐπίγνωση (σύνεση) κά-νει πρῶτα φίλο τὸν ἐντό του κάνοντάς τον καλό, οἱ γνῶμες ὅμως τῶν ἀσεβῶν δέν ἔχουν ἐπιείκεια. Αὐτούς πού ἀμαρτάνουν θά τοὺς καταδιώξουν συμφορές, γιατί ἡ πορεία τῶν ἀσεβῶν θά τοὺς παραπλανήσῃ, καί θά τοὺς ὀδηγήσῃ στόν ὄλεθρο. Δέν θά ἐπιτύχει τίς ἐπιδιώξεις του ὁ δόλιος, ἀντίθετα εἶναι πολύτιμο ἀπόκτημα ὁ καθαρός. Στούς δρόμους τῆς ἀρετῆς ὑπάρχει ζωὴ, ἐνῶ οἱ δρόμοι αὐτῶν πού εἶναι μνησικάκοι ὀδηγοῦν στόν θάνατο. Ὁ ἔξυπνος υἱὸς εἶναι ὑπάκουος στόν πατέρα του, ἐνῶ ὁ ἀνυπάκουος ὀδηγεῖται στήν καταστροφή. Ὁ ἐνάρετος θά φάγῃ ἀπό τοὺς καρπούς τῆς ἐνάρετης ζωῆς, ἐνῶ οἱ ζωές τῶν παρανόμων τελειώνουν πρόωρα. Ὅποιος προσέχει τό στόμα του, προφυλάγει τὴν ψυχή του (τὴν ζωή του), ὁ ἐπιπόλαιος ὅμως στά λόγια δημιουργεῖ στόν ἑαυτό του περιπέτειες καί φόβους.</p>
--	--	---

ἀνδρὸς ψυχῆς ὁ ἴδιος πλοῦτος, πτωχὸς δὲ οὐχ
 ὑφίσταται ἀπειλήν. Φῶς δικαίοις διαπαντός, φῶς
 δὲ ἀσεβῶν σβέννυται. Ψυχὰὶ δόλιοι πλανῶνται ἐν
 ἀμαρτίαις, δίκαιοι δὲ οἰκτεῖρουσι καὶ ἐλεοῦσι.

(Ἀκολουθεῖ ἡ Θεία Λειτουργία τῶν Προηγια-
 σμένω Τιμίων Δώρων).

(Τό Ἑσπέρας). ΜΕΓΑ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ.
 (Συλλειτουργικόν. Σελ. 173-197-204).

Κάθε ὀκνηρὸς καὶ κακὸς εἶναι βουτηγμένος μέσα στίς
 ἐπιθυμίες, ἐνῶ τὰ χέρια τῶν ἐναρέτων ἐργάζονται μέ
 ἐπιμέλεια. Ὁ ἐνάρετος μισεῖ τὰ ἄδικα λόγια, ἀντίθετα ὁ
 ἀσεβῆς ὀδηγεῖται στή ντροπή, καὶ δέν ἔχει τό θάρρος νά
 παρουσιασθεῖ μπροστά στούς ἀνθρώπους. Ὑπάρχουν
 ἄνθρωποι, πού χωρίς νά κατέχουν τίποτε παρουσιάζουν
 τούς ἑαυτούς τους σάν νά εἶναι πλούσιοι, καὶ ὑπάρχουν
 ἄνθρωποι πού ταπεινώνουν τόν ἑαυτό τους, ἐνῶ ἔχουν
 πολὺ πλοῦτο. Ὁ πλοῦτος τοῦ ἀνθρώπου μπορεῖ νά δοθεῖ
 ὡς λύτρα, ὅταν κινδυνεύει ἡ ζωή του, ὁ φτωχὸς ὅμως
 δέν ἀντιμετωπίζει τέτοια ἀπειλή. Τό φῶς τοῦ Θεοῦ
 προσφέρεται παντοτεινά στούς ἐναρέτους, ἀλλά τό φῶς
 τῶν ἀσεβῶν γρήγορα σβήνει. Οἱ δόλιες ψυχές
 περιπλανῶνται μέσα στίς ἀμαρτίες, οἱ ἐνάρετοι ὅμως
 ζοῦν καλά, καὶ εἶναι σέ θέση νά εἶναι συμπαθεῖς καὶ
 ἐλεήμονες.

(Ἀκολουθεῖ ἡ Θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένω
 Τιμίων Δώρων).

(Τό Απόγευμα). ΜΕΓΑ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟ.
 (Συλλειτουργικό. Σελ. 173-197-204).